

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκειρισμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)

Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἐτησίᾳ δραχμὲς 100. Ἐξάμηνῃ δραχ. 55. Τρίμηνῃ δραχ. 30.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διατμ. 50, Ἀμερικῆς δολλάρια 3.— Ἀγγλίας καὶ ὧλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἐξάμηναι καὶ Τρίμηναι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οὐοδόηποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 44ος

Ἀθήναι, 3 Ἰουλίου 1937

Ἔτος 59ον.—Ἀριθ. 31

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΝΤΕΒΩ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Μὴν εἶναι ὁ κλέφτης σου ; τοῦ εἶπαν σιγὰ ὁ Σαϊζάνης κι' ὁ Μοντανῆς, ἀλλὰ λιγάκι εἰρωνικά. Ποῦ ξέρεις ; μπορεῖ νὰ ξέπεσε κι' ἐδῶ.

— Πιστεύω πὼς αὐτὸς εἶναι ! ἀποκρίθηκε ξερὰ ὁ Μάριος, ποὺ κατάλαβε τὴ δυσπιστία τους.

Ὁ Σαϊζάνης ἐτοιμάσθηκε νὰ βάλῃ τὰ γέλια. Μὰ ὁ Μοντανῆς ἐπρόφθασε καὶ τοῦ ἐκλείσε τὸ στόμα. Γιατί νὰ πικράνουν τὸ φίλο τους ; Ἐπειτα μπορεῖ νὰ εἶχε καὶ δικιο...

— Ἀλήθεια, Μάριε, τὸν ρώτησαν ὕστερα πὼς κατάφερες νὰ τὸν βρῇς ; Τὸν εἶδες τὴν πρώτη φορὰ ποὺ περάσαμε ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ μέρος καὶ σταμάτησες ;

— Ὅχι, ἀποκρίθηκε ὁ Μάριος, δὲν εἶδα τὸν κλέφτη, ἀλλὰ τὰ μάτια του μόνο ποὺ γυάλιζαν στὸ σκοτάδι. Γιατὶ τὰ εἶχε ἀνοιχτὰ καὶ γουρλωμένα ἀπὸ τὸ φόβο του, καθὼς ἀκουγε τὰ βήματά μας κι' ἐβλεπε, ἀπ' τὸ σκοτάδι του τὰ φῶτα μας.

— Καὶ γιατί δὲν ἔτρεξες τότε ;

— Γιατὶ δὲν ἤμουν βέβαιος. Ὁ κλέφτης ἀνάμεσα σὲ δυὸ χωροφύλακες (Σελ. 269 στ. γ') Φοβήθηκα μὴν ἦταν ὀπτικὴ ἀπάτη, δράμα τῆς φαντασίας μου. Ὅταν ξαναπεράσαμε ὅμως, τὰ εἶδα πάλι καὶ σχεδὸν βεβαιώθηκα.

— Καὶ γιατί μὰς ἔφυγε χωρὶς νὰ μὰς πῆς τίποτα ;

— Γιατὶ δὲν ἤθελα νὰ σὰς κάμω νὰ μὲ ἀκολουθήσετε χωρὶς νὰ εἶμαι ἐντελῶς βέβαιος. Ἄν δὲν ἔβρισκα

ἐκεῖ ἄνθρωπο, θὰ γύριζα κοντὰ σας κι' ἡ ντροπὴ θάταν μόνο δική μου. Ἀλλὰ βλέπετε, ἀγαπητοὶ φίλοι, πὼς

δὲν εἶχα γελασθεῖ, καὶ τὸν πιάσαμε.

Τὰ τελευταῖα αὐτὰ λόγια τὰ ἐπρόφερε μὲ περηφάνεια. Καὶ τοῦ ἄξιζε, γιατί δὲν ἦταν μικρὸ τὸ κατόρθωμά του.

— Μπράβο, Μάριε, μπράβο ! τοῦ ἔλεγαν καὶ τοῦ ξανάλεγαν οἱ φίλοι του.

— Ἄς εἶναι, εἶπε πάλι ὁ Μάριος, ἂν δὲν ἔφτανε στὴν ὥρα ὁ Δουμποδάνος, ὁ κακοῦργος θὰ γλύτωνε. Γιατὶ μὲ εἶχε βάλει κάτω καὶ πολεμοῦσε νὰ μοῦ φράξῃ τὸ στόμα γιὰ νὰ μὴ φωνάξω. Ἀξαφνὰ ὅμως σοῦ τὸν ἀρπάζει τὸ ἀθάνατο χέρι τοῦ Λεωνίδα μας, τοῦ δίνει μιά, καὶ τὸν πετᾷ φαρδὺ πλατὺ ἐκεῖ-κάτω!

— Τὸν κλέφτη σου, ἔ ; ἔκαψε λιγάκι πειραχτικά ὁ Σαϊζάνης.

— Τὸν κλέφτη μου, ἴσως.

— Ἀφοῦ ὁ Μάριος ἐπιμένει στὴν ἰδέα του, εἶπε ὁ Μοντανῆς, ἄς μὴ τοῦ ἀντιτείνουμε. Ἐπειτα θὰ τὸ μάθουμε σὲ λίγο. Νά, φθάσαμε στὴν Ἀστυνομία.

Πολὺς λαός, ὅλη σχεδὸν ἡ πόλη, εἶχε μαζευθεῖ ἀπέξω ἀπὸ τὴν ἀστυνομία νὰ ἰδῇ τὸν κλέφτη, ποὺ ἐβάδιζε χειροδεμένος ἀνάμεσα σὲ δυὸ χωροφύλακες. Κι' ὅλα τὰ μάτια ἦταν γυρισμένα πρὸς τοὺς μικροὺς ξένους ποὺ προπορεύονταν, γιατί εἶχε διαδοθεῖ στὴν πόλη ἡ φήμῃ πὼς τὰ ἡρωϊκὰ αὐτὰ παιδιὰ κατὰφεραν νὰ πιάσουν τὸν δραπετή, καὶ προπάντων ὁ Μάριος Καπάνης.

Ἀφοῦ ἔμπασαν τὸν κλέφτη στὴν ἀστυνομία, ὁ κ. ἀστυνόμος ἐξέτασε τοὺς μάρτυρες.

Ὅταν ἦρθε ἡ σειρά τοῦ Μαρίου, ὁ φίλος μας διηγήθηκε σύντομα τὴν ἱστορία του, ἀπὸ τὴ στιγμή ποὺ εἶδε τὸ φυλακισμένο στὸ παράθυρο τῆς φυλακῆς, ὡς τὴ στιγμή ποὺ τὸν ἀνακάλυψε στὸ λατομεῖο. Κι' εἶπε καὶ γιὰ τὸν ἄλλον κλέφτη, ποὺ τοῦ ἔκλεψε τὸ γράμμα μὲ τὰ χοήματα τὴν ἡμέρα ποὺ ἔφθασε στὸ Παρίσι.

— Κι' ὁ ἄλλος ἐκεῖνος κλέφτης.

τὸν ρώτησε ὁ κ. ἀστυνόμος, νομίζεις πῶς εἶναι τοῦτος ἐδῶ ;

— Μάλιστα, κύριε ἀστυνόμε, ἀποκρίθηκε ὁ Μάριος· νομίζω πῶς εἶναι ὁ ἴδιος.

— Τοῦ μοιάζει λοιπὸν ;

— Ὁ κλέφτης μου ἦταν μελαχρινὸς καὶ εἶχε μόνο μουστάκια. . .

— Μὰ τοῦτος ἐδῶ εἶναι ξανθὸς κι' ἔχει καὶ γένεια. Ποῦ βρίσκεις λοιπὸν τὴν ὁμοιότητα ;

— Στὰ μάτια !

— Ἐξηγήσου καλύτερα.

— Νὰ τί συλλογιέμαι, κύριε ἀστυνόμε. Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ ξεριζωθεῖ ὅπως θέλει καὶ πότε νὰ γένεια ἢ μουστάκια, καὶ πότε νὰ μὴν ἔχῃ ; Δὲν μπορεῖ ἀκόμα νὰ βάρῃ τίς τρίχες τοῦ καὶ νὰ τίς κἀνῃ ἀπὸ μαῦρες ξανθές ; Αὐτὰ εἶναι εὐκολα. Μπορεῖ ὅμως νὰλλάξῃ τὸ χρῶμα τῶν ματιῶν τοῦ καὶ τὴν ἑκφραση τοῦ βλέμματός του ;

Ἐκαμὲν ἐντύπωση στὸν κ. ἀστυνόμε αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ Μαρίου. Σκέφθηκε λίγες στιγμές, ἔπειτα ἐκάλεσε τὸν ἐπιστάτη τῆς φυλακῆς, συνενώθηκε μαζί του, κι' ἀμέσως ἔφυγε ἕνας κλητῆρας με' ὁδηγίες μυστικές. . .

Ἐξακολουθοῦσε ἡ ἀνάκριση, ὅταν ὁ κλητῆρας γύρισε μ' ἕνα κουτί, ποὺ τὸ ἔφερε πάλιν στὸ γραφεῖο τοῦ ἀστυνόμου. Τὸ κουτί αὐτὸ εἶχε μέσα διάφορα μπουκαλάκια.

Ὁ ἀστυνόμος ἐξέτασε τίς ἐπιγραφές τους καὶ ρώτησε τὸν κλητῆρα :

— Τὰ βρήκες στὴν κάμαρά του ;

— Μάλιστα, κύριε ἀστυνόμε.

— Νά, λοιπὸν βράφεται. Τὰ μπουκαλάκια αὐτὰ εἶναι ἡ ἀπόδειξη. Τὰ ξανθὰ μαλλιά του δὲν εἶναι τὰ ληθινὰ του μαλλιά, ὅπως καὶ τὸνομα ποὺ μοῦ ἔδωσε, δὲν εἶναι τὸ ἀληθινὸ τοῦ ὀνομα. Ἀλλὰ ἔχω τρόπο νὰ τὰ μάθω ὅλα. Θὰ ζητήσω πληροφορίες ἀπὸ τὸ δικαστήριον.

Ἐπειτα εἶπε στὰ τέσσερα παιδιά :

— Κύριοι, θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μὴ φύγετε σήμερα, γιατί μπορεῖ νὰ σὰς χρειασθῶ.

— Εὐχαρίστως, κύριε ἀστυνόμε, εἶπε ὁ Μάριος.

— Ἄλλο ἐμπόδιο πάλι, ψιθύρισε ὁ Σαζάνης. Ποιὸς ξέρει πόσες ἡμέρες ἀκόμα θὰ χάσουμε ἀδίκῃ !

Οἱ κλητῆρες ἔδωσαν τὸν κόσμον ποὺ φύλαγε ἀπὸ τὴν ἀστυνομία κι' οἱ τέσσερις φίλοι γύρισαν στὸ ξενοδοχεῖο τους.

Ἐφαγὰν λίγο κι' ἔπειτα ἔπεσαν νὰ κοιμηθοῦν, κατὰκοποι καὶ νυσταγμένοι καθὼς ἦσαν, ἀφοῦ ὅλη νύχτα δὲν εἶχαν κλείσει μάτι.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'

Ἡ μεταμόρφωση τοῦ κλέφτη

Στὶς πέντε τὰ πόγεμα πῆγε στὸ ξενοδοχεῖο ἕνας κλητῆρας κι' εἶπε νὰ ξυπνήσουν τοὺς φίλους μας γιατί τοὺς περίμενε ὁ κ. ἀστυνόμος.

— Τί τοὺς ἤθελε πάλι ; Μήπως εἶχε ἀνακαλυφθεῖ πῶς ὁ κλέφτης ἦταν ὁ ἴδιος τοῦ Μαρίου ;

Σηκώθηκαν, ντύθηκαν γρήγορα κι' ἔτρεξαν στὴν ἀστυνομία· τοὺς ἔμπασαν ἀμέσως στὸ γραφεῖο τοῦ ἀστυνόμου, ποὺ μέλις τοὺς εἶδε εἶπε στὸ Μάριο :

— Ἀ, ὦρατα ! Τώρα, ἀπ' αὐτὴ ἐδῶ τὴν πόρτα θὰ μπεῖ ἕνας ἄνθρωπος. Κάμε μου τὴ χάρη νὰ τὸν παρατηρήσῃς καλὰ καὶ νὰ μοῦ πῆς ἂν τὸν γνωρίζῃς.

— Μάλιστα, κύριε ἀστυνόμε, ἀποκρίθηκε ὁ Μάριος κοιτάζοντας τοὺς φίλους τοῦ με' κάποια ἀπορία. ποῦ

Ὁ κ. Ἀστυνόμος

κι' ἐκεῖνοι ἀποροῦσαν, ποιὸς νάταν πάλι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος.

Ἐνας κλητῆρας ἔλαβε μιὰ διαταγή καὶ βγήκε. Σὲ λίγο, ἡ πόρτα ποὺ εἶχε δεῖξει στὸ Μάριο ὁ κ. ἀστυνόμος, ἀνοίξε.

— Προσοχή !

Τὴν ἴδια στιγμή μπῆκε ἕνας ἄνθρωπος. Ἦταν μελαχρινὸς μ' ἕνα μικρὸ μαῦρον μουστάκι. Τὰ γένεια τοῦ τὰ εἶχε ὀλωδοῖόλου ξυρισμένα.

Ὁ ἀστυνόμος, ὁ Μοντανῆς, ὁ Σαζάνης κι' ὁ Δουμποδᾶνος κοίταζαν τώρα με' περιέργεια τὸ Μάριο ποῦ, καθὼς εἶδε τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, ἔκαμε ἕνα βῆμα πρὸς τὰ ὀπίσω, ἐνῶ στὸ πρόσωπό του ζωγραφίσθηκε ἐκπληξή καὶ θαυμασμός.

— Αὐτὸς εἶναι ! φώναξε μὲ λίγη σιγή.

— Αὐτός ; ἔκαμε ὁ ἀστυνόμος· εἰσαι βέβαιος ;

— Μάλιστα ! αὐτὸς ὁ ἴδιος, ὁ κλέφτης μου ! ξανάπε ὁ Μάριος. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ μοῦ ἔκλεψε τὸ γράμμα μου με' τὰ λεφτά μου !

Ὁ ἄνθρωπος, ποὺ ὡς ἐκείνη τὴν στιγμή στεκόταν ἀπαθὴς κι' ἀκούγε

σὰ νὰ μὴν καταλάβαινε τί συμβαίνει, μὲλις ἀκούσε τὰ τελευταῖα λόγια τοῦ Μαρίου, ταραχθῆκε. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὸ παρατήρησε παρὰ μόνο τὸ γυμνασμένο μάτι τοῦ ἀστυνόμου. Καὶ γυρίζοντας στὸ Μάριο, τοῦ εἶπε :

— Ἐξηγήσου, παιδί μου.

Ὁ Μάριος διηγήθηκε λεπτομερῶς πῶς ἔγινε ἡ κλεψιά ἐκείνη τὴν ἡμέρα ποὺ ἔφθασε στὸ Παρίσι.

Κατόπι ὁ ἀστυνόμος γύρισε στὸν κλέφτη καὶ τοῦ εἶπε :

— Σὺ τί λὲς γιὰ ὅλ' αὐτὰ ποὺ σοῦ κατηγορεῖ τὸ παιδί ;

Ὁ ἄνθρωπος δὲν ἀποκρίθηκε τίποτα. Σήκωσε μόνο τοὺς ὤμους τοῦ κι' ἔκαμε ἕναν περιφρονητικὸ μορφασμὸ σὰ νὰθελε νὰ πῇ ! «Τὸ πιστεύετε τώρα αὐτὸ τὸ παλιόπαιδο ;».

— Ὅχι δά ! εἶπε ὁ ἀστυνόμος. Εἶναι περιττὸ νὰ κἀνῃς τὸν ἀδιάφορο. Ἐγὼ εἶμαι βέβαιος πῶς τὸ παιδί αὐτὸ δὲν γελιέται καὶ λέει ὅλη τὴν ἀλήθεια.

— Καὶ βέβαια δὲν γελιέσαι ! εἶπε ὁ Μάριος. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ μοῦ δείχνετε εἶναι ὁ ἴδιος ὁ κλέφτης μου. Ὅσο τὸν βλέπω, τόσο πείθομαι. Γιατὶ εἶχα κρατήσει καλὰ στὴ μνήμη μου τὰ χαρακτηριστικά του, τὴ φυσιογνωμία του. Τότε μπορεῖ νὰ εἶχε μεγαλύτερο μουστάκι ἢ περισσότερα μαλλιά. Ἀλλὰ μπορεῖ νὰ τὰ ἔκοψε. Αὐτὸ δὲν σημαίνει.

— Ἀκούς ; εἶπε ὁ ἀστυνόμος στὸν κλέφτη. Σὲ γινώρισε, δὲν μπορεῖς πιά νὰ κρυφτῇς.

Καὶ πάλι ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶπε τίποτα. Ὁ ἀστυνόμος ἐξακολούθησε :

— Κι' ἐγὼ ἤμουν βέβαιος πῶς τὸ ξανθὸ χρῶμα τῶν τριχῶν σου ἦταν πλαστό. Τὶς ἔδωκες με' τίς μπιγιές ποὺ βρέθηκαν στὴν κάμαρά σου—ἕνα κουτί μπουκαλάκια—καὶ μεταμορφώσουν. Τώρα οἱ τρίχες σου εἶναι μαῦρες. Εἶσαι μελαχρινὸς καὶ θὰ μένῃς μελαχρινός. Σὲ ξέδωσαν, σοῦ ἔκοψαν τὰ γένεια, λίγο τὰ μαλλιά, κι' ἔγινες ὅπως ἦσουν.

(Ἀκολουθεῖ) Μετάφρ. π. π. φ. καὶ γ. π. ε.

ΤΡΕΙΣ ΚΛΕΦΤΕΣ

Ἐνα γαῖδαρον εἶχαν κλέψει
Δυὸ τρανοὶ κατεργαροί.
— Εἰν' δικός μου, ὁ ἕνας λέει.
— Πῶς σοῦ ἦρθε τέτοια σκέψη.
Λέει ὁ ἄλλος μὲ θυμὸ.
Καὶ φωνάζουν καὶ μαλλώνουν
Καὶ τὸν κόσμον ἐσηκώνουν.

Μὰ ὡς ποῦ εἰδῆσαν νὰ πάρῃς,
Ἐνας τρίτος κατεργαρός
Πιὸ μεγάλος κλεφταράς,
Τὸ γαῖδοῦρι τοὺς ἀρπάξει.
Τρέχει, φεύγει, τοὺς πειράζει.
Κι' εἶσι ἀφῆκον τὸν καυγά τους
Καὶ καθήσανε σ' αὐτὰ τους.
(Διασκευή)

ΝΙΚΟΣ ΤΟΥΤΟΥΝΤΖΑΚΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ-ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Κ' ΑΛΛΗ ΠΟΙΗΤΡΙΑ

Ἀγαπητοί μου,

Κ' ἄλλη ποιήτρια ἀπὸ τὸν κύκλο μας, τὴν οἰκογένειά μας, τὸ σχολεῖο μας. Ἡ ἀγαπημένη μας Διαπλάσσοῦ-λα Μαρία Φαλαγκά, ποὺ με' τὸ ψευδώνυμο Φιλόσοφη συνεργάζε-ταν χρόνια στὴ Σελίδα μας κι' ἀπὸ ἐκεῖ με' τὸ σπαθὶ τῆς, προδιδάσθηκε σὲ ταχτική συνεργάτρια. Τώρα ἔβγα-λε τὴν πρώτη τῆς λυρική συλλογὴ με' ποιήματα ὅλο σχεδὸν καινούργια. Καὶ τὸ βιβλίο αὐτὸ—«Μέσ' στὴν ὁμίχλη» ὁ τίτλος τοῦ—κάνει τέτοια ἐντύπωση, ποὺ κι' ἐγὼ ὁ ἴδιος τρίβω τὰ μάτια μου διαβάζοντας τίς κριτικές. Καὶ ξέρετε γιατί ; Γιατὶ τὸν τελευταῖο καιρὸ, ἡ Μαρία Φαλαγκά, ποὺ τὴν ἤξερα μόνο ἀπὸ τὰ ποιήματα ποὺ ἔστειλε στὴ «Διάπλαση», εἶχε μιὰ γοργή, μεγάλη, καταπληκτικὴ ἐξέλιξη, ποὺ δὲν εἶχα προφτάσει νὰ παρακολουθῶ. Ἐγινε δηλαδὴ μιὰ σπουδαία ποιήτρια χωρὶς νὰ τὸ πάρω εἰδῆση ! Κι' ἐνῶ ἐνόμιζα πῶς τὸ βιβλίο τῆς, με' ποιήματα σὰν αὐτὰ ποὺ δημοσίευε στὴ «Διάπλαση»—καλὰ πάντα, ἀλλὰ μάλλον γιὰ παιδιά—θὰ χαιρετιζόταν ἀπλῶς σὰν ἕνα εὐδαίμονο πρωτόλειο, βλέπω μ' ἐκπληξή, μὰ καὶ με' πόση χαρὰ, νὰ γίνε-ται δεκτὸ μ' ἐνθουσιασμὸ μεγάλο καὶ νὰ χαρακτηρίζεται, ὅτε λίγο ὅ-τε πολὺ, σὰν ἕνας γουρυσμὸς τῆς διωγ-μένης Ποίησης.

Αὐτὸ λέει στὴν κριτικὴ τοῦ ὁ Σωτήρης Σκίπης. Καὶ ξέρετε, ὁ Σκίπης δὲν εἶναι κανένας τυχαῖος. Παλιὸς ποιητῆς, ἀπὸ τοὺς καλύτερους μας, μ' εὐρωπαϊκὴ κιόλα φήμη, δὲν μένει τόσο εὐκολὰ εὐχαριστημένος ἀπὸ ποιήματα νέων, κι' ἡ αὐστηρή του γνώμη, γιὰ ὅ,τι ἀφορᾷ σὲ Ποίηση καὶ λογοτεχνία γενικὰ, εἶναι μιὰ γνώμη με' κύρος. Γι' αὐτὸ πρέπει νὰ προσέ-ξουμε καὶ νὰ βασισθοῦμε σ' ὅσα λέει στὴ «Βραδυνή»—σ' αὐτὴ τὴν ἐφη-μερίδα γράφει ταχτικά—γιὰ τὸ βιβλίο τῆς Μαρίας Φαλαγκά. Στὴν ἀρχή, ἀραδιάζει ὅσα δὲν τοῦ ἀρέσουν ἀπ' αὐτό. Κι' εἶναι—τί νομίζετε ;—τὸ ἐξώφυλλο ποὺ τὸ βρίσκει ἀκατα-σθητό, τὸ πορτραῖτο τῆς ποιήτριας ποὺ τοῦ φαίνεται πῶς δὲν τῆς μοιά-ζει καθόλου, κι' ὁ τίτλος «Μέσ' στὴν ὁμίχλη». Τοῦ ἀρέσουν ὅμως ὅλα τῆς σχεδὸν τὰ ποιήματα κι' αὐτό, λέει, «εἶναι τὸ πᾶν». Κι' ἀλήθεια, τί θάξί-ζε μιὰ λυρική συλλογὴ με' τὸ πιδ καλαί-σθητο ἐξώφυλλο, με' τὸ πιδ πιστὸ πορτραῖτο καὶ με' τὸν πιδ ὦρατο τί-

τλο—«Ἄνθη Συμπόνιας» π.χ. ὅπως τὸν διορθώνει ὁ ἴδιος ὁ Σκίπης—ἀν εἶχε μέσα ὅλο ἄσχημα ποιήματα, «Μηδὲν εἰς τὸ πηλίκον» ! Ἀπεναν-τίας, καὶ τὸ πιδ φτωχό, τὸ πιδ τα-πεινὸ ἐξωτερικό, δὲν θὰ μπορούσε νὰ λιγοστέψῃ τὴν ἀξία ἐνὸς βιβλίου με' πλούσιο περιεχόμενο παρὰ μόνο στὰ μάτια τῶν ἐπιπολαίων. Ἀδιάφορο τώρα ἂν ἕνας ἄλλος δὲν θὰ ἔδρισκε τόσο φοβερὸ αὐτὸ τὸ ἐξώφυλλο, ὅτε τόσο ἄσχημο τὸν τίτλο «Μέσ' στὴν ὁμίχλη». Ἐμένα—λέω τὴν ἀμαρτία μου—μάρτσουν καὶ τὰ δυό. Μόνο γιὰ τὸ πορτραῖτο συμφωνῶ πῶς—ἂν καὶ καλὸ ὡς ἔργο, καμωμένο ἀπὸ τεχνί-τη—ἀλλοιώνει τὴ μορφή καὶ προ-πάντων τὴν ἑκφραση τῆς νεαρῆς μας ποιήτριας.

Κι' ὁ Σκίπης ἐξακολουθεῖ : «Ἡ Μαρία Φαλαγκά δὲν κάνει φιλολο-γία. . . Τραγουδεῖ τὰ αἰσθηματά της ὅπως ἀνεβαίνουν στὰ χεῖλη τῆς, ἀλη-θινὰ καὶ ἄδολα. Γι' αὐτὸ καὶ συγκι-νοῦν. Ἡ συλλογὴ τῆς ξεχωρίζει μέ-σα σὲ ὅλες ποὺ βγήκαν τὸν τελευταῖο καιρὸ. Διαβάζοντας τίς σελίδες τῆς, νοιώθει κανένας πῶς ξαναβρίσκει τὴ διωγμένη ποίηση». Καὶ νὰ το ἐκεῖνο ποὺ σὰς εἶπα στὴν ἀρχή : Εἶναι σὰν ἕνας γουρυσμὸς τῆς Ποίησης, ποὺ τὴν εἶχαν διώξει ψεύτικαι, ἐπιτηδευμένοι καὶ διαβασμένοι ποιητῆς, χωρὶς αἰ-σθημα ἀληθινά, χωρὶς εὐκαρίνεια, χωρὶς ἐμπνευση. Γιατὶ αὐτὸ θὰ πῇ «ἡ Μαρία Φαλαγκά δὲν κάνει φιλο-λογία». Δὲν διαβάσει γιὰ νὰ ἐπηρεά-

ζεται, νὰ μιμῆται, νὰντιγράψῃ. Τὰ ἔχει μέσα τῆς, τὰντλεῖ ἀπὸ τὴν ψυ-χή τῆς, εἶναι δι' ἐκ τῆς αὐτὰ ποὺ ἐκφράζει. Ὁ μεγαλύτερος δηλαδὴ ἐπαινος ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ κάμῃ σ' ἕναν ποιητῆ ! Φαντασθῆτε μόνο πῶς καὶ τὸ μεγάλο μας Παλαμὰ τὸν κατηγοροῦν πῶς μόνο λίγα ποιήματα ἔχει εὐκαρινή, με' καρδιά καὶ με' ἀ-ξία, καὶ πῶς τὰλλα τοῦ εἶναι ἐπηρεα-σμένα ἀπὸ διαβάσματα, γραμμένα με' τὸ στανιό, ἢ ἀπλῶς σοφὰ ἐγκεφαλικά.

Ἀλλὰ ὁ Σκίπης εἶναι ἴσως καὶ λι-γάκι ἀπόλυτος. Ἐμένα μοῦ φαίνεται πῶς κι' ἕνα ποίημα ἐπηρεασμένο ἀπὸ διαβάσματα, ἕνα ἐγκεφαλικά, σοφὸ ποίημα, μπορεῖ νὰ εἶναι ὦρατο, ὅ-πως εἶναι τόσα καὶ τόσα τοῦ Παλα-μὰ Ἐπειτα, τὴν εὐκαρίνεια τοῦ αἰ-σθηματος αὐτῆς τῆς «συμπόνιας»—ποῦ με' τὸ δικίον τοῦ ἐκτιμᾷ τόσο ὁ Σκίπης, ἐγὼ τὴ βρίσκω καὶ σὲ μερι-κὲς ἄλλες συλλογὰς ποὺ βγήκαν τὸν τελευταῖο καιρὸ, ὅπως π. χ. τῆς Λεοντίδου (Πριγκιπέσσας), τῆς Ἐλισάβετ Φαρὰ, τῆς Ρίτας Μπού-μη. Συμφωνῶ ὅμως ἀπολύτως με' τὸ Σκίπη στὸ ξεχώρισμα τῶν καλυτέ-ρων ποιημάτων. Οἱ «Ἀνεύθυνοι» κι' οἱ «Φωνές» ποὺ τὰ ξεχωρίζει, κι' ἀ-ναφέρει πολλοὺς στίχους τοὺς μάρε-σουν ἐξαιρετικὰ καὶ μένα. Ἀλλὰ δὲν πᾶνε παρακάτω καὶ τὰλλα αὐτῆς τῆς συλλογῆς, ποὺ οἱ μεγαλύτεροι, ὅσοι ἀγαπᾶτε τὴν ποίηση, πρέπει νὰ τὰ διαβάσετε,

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Α'.

Ἐπιασε κοῦο δυνατό γιατί εἶχε μπεῖ χειμῶνας. Ὅλα τὰ πουλιά καὶ

τὰ ζῶα ἐκοῦωναν, καὶ προσάντων ἡ Ἀσπροῦλα, ποὺ καθόταν ὀλημέρα στὸ κοιτέτσι καὶ δὲν ἤξερε πῶς νὰ ζεσταθῇ. Ὁ Φωνάκλας, πιδ γενναῖος στὸ κοῦο, τὴν κοροῖδε.

— Πῶ, πῶ, τῆς ἔλεγε, τούρτουρο ! . . Ἐξορῇς πῶς θὰ ζεσταθῇς ; Νὰ ποῦμε τοῦ ἀφέντη νὰ σέ βάλῃ στὸ φοῦνο ;

«Αξαρνα μπήκε στο κοττέτσι ο Μυταράκος φωνάζοντας:

— Τα μάθατε; Βάλτος δέν υπάρχει πιά!

— Μπά! και τί έγινε ο βάλτος; ρώτησε η Ασπρούλα.

— Επάγωσε! αποκρίθηκε ο Μυταράκος. Σταλιά νερό δέν έχει πιά. κι' η Σεινιάμενη κλαίει πού δέν μπορεί νά κάμη μπάνιο.

— Περίεργο, νά παγώση ο βάλτος με τέτοιο... κρύο! κορούιδεψε ο Φωνακλάς.

— Μά έλάτε νά ιδήτε τί γίνεται, είπε ο Μυταράκος! θά κάμετε γούστο.

Βγήκαν από τo κοττέτσι και πήγαν στο βάλτο. «Όλα τὰ πουλιά και τὰ τετράποδα ήταν μαζεμένα εκεί, κι' έβριχναν πέτρες για νά σπάση ο πάγος και νά μπορέση νά κάμη τo μπάνιο της ή πάπια. Ο Γκρινιαός, πού έτρεξε κι' αυτός νά ιδή τo θέαμα, είχε μαζί του ένα μεγάλο καρότο, για νά τo φάη μόλις πεινούσε. Τo άφησε χάμω και προχώρησε νά ιδή καλύτερα, όταν ο κύρ Μέντιος, νομίζοντας πώς είναι πέτρα, τού δίνει μιá κλωτσιά και τo ρίχνει σtόν παγωμένο βάλτο.

— Μάννα μου! τo καρότο μου! φωνάζει ο Γκρινιαός.

Και χωρίς να συλλογιστή, πηδά πάνω σtόν πάγο κι' αρχίζει νά γλυτρού, για νά φάση τo καρότο του. Αλλά δέν ξέρει καθόλου παγοδρομία. Ούτε μπροστά μπορεί νά πάη, ούτε πίσω. Και ξαπλώνεται χάμω φωνάζοντας:

— Βοήθεια! βοήθεια! θά παγώσω!...

(Ακολουθεί)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

(ΚΩΜΩΔΙΑ ΔΙΠΡΑΚ'Η)

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΚΩΣΤΑΚΗΣ 11 χρονών
ΔΙΚΑΣΤΗΣ Μπαμπάς τού Κωστάκη
ANNA 10 χρονών } ξαδέρφια τού
KIKH 9 } Κωστάκη
ΠΑΤΑΟΣ 8 }
ΜΙΧΑΛΗΣ γιός της μαγείρισσας σtό σπίτι τού Κωστάκη

Η ΜΑΓΕΙΡΙΣΣΑ

ΠΡΑΞΗ ΠΡΩΤΗ

«Η σκηνή παριστάνει κάμαρα προωρισμένη για τo παιχνίδι τών παιδιών, σέ εύπορο σπίτι. Ένα ντιβάνι, ένα τραπέζι, μιá δυο καρέκλες, ένα δυο σκαμνάκια, παιχνίδια δω και κεί και κάπου σtή γωνία ένα κοινό παραβάν. Τά τρία ξαδέρφια και ο Μιχάλης βρίσκονται σtή σκηνή, ο καθένας άπασχολημένος σtό παιχνίδι του.

Σκηνή πρώτη

Παύλος, κάθεται μπροστά σtό τραπέζι, άποτελειώνει τo φιάξιμο τού χασταετού του και σιγοτραγουδά.— Παιδιά ζήτω μου! Ζήτω μου! Και ξαναζήτω μου! (Σηκώνεται θυσιος, με τo χασταετό σtό χέρι). Ορίστε παιδιά. Έτοιμος. (Τριγυρνάει σtήν κάμαρα κοιτώντας πάντα τόν άετό ψηλά). Ζήτω μου! Ζήτω μου! Και ξαναζήτω μου! (Τo έπαγαλαμβάνει δυο τρεις φορές) Ζήτω...
«Αννα, τόν κόβει άπότομα.— Έ! Πάψε, καυμένο Παύλο! Ού!...
Παύλος.— Μπά! Γιατί νά πάψω; Δέν κοιτάς έδώ; Άετός φίνος! Πρώτης γραμμής. Θαύμα!
Κική.— Θαύμα; Χμμ... Σtό πέ-

λες; Νά κλάψω; Σας λέγω σtό Γυμνάσιο μαθαίνουν Φυσική. Και ή Φυσική τά λέει όλα αυτά τὰ πράματα. Έτσι λέει ο ξαδερφός μου. Νά. Κοιτάτε δω. (Παίρνει από τo τραπέζι ένα τόπι και τo πετάει πέρα. Τo τόπι πέφτει πάνω σtήν Άννα).

«Αννα, άπότομα.— Α! Για νά σαυ πώ! Τ' άστειλα, άστειλα, αλλά...

Μιχάλης, κάπως στενοχωρημένος. Τί άστειλά!... Δέν τo ήθελα...

«Αννα.— Ναι δέν τo ήθελες...

Κική.— Καλά, τώρα. Πές παρντέν και έξήγησέ μας. Τί κάνει τo τόπι σtό Γυμνάσιο;

Παύλος.— Πέ μας, καυμένο...

Μιχάλης.— Λοιπόν τo τόπι ξέρετε γιατί έπεσε κάτω;

«Αννα.— Κάτω; Σtό κεφάλι μου θέλεις νά πής.

Παύλος.— Τί, γιατί έπεσε;

Κική.— Αφού τo έρριξε εσύ;

Μιχάλης.— Εγώ τo ξέρω (Θοισαμβεντικά). Τo τράβηξε ή γή! Αυτό τo λένε... Τo λένε... Νά δήτε... Έλξη! Έλξη τής γής!

«Αννα, πέρνει από χάμω τo τόπι και προχωρεί πρoς τo μέρος τού Μιχάλη.— Α, ώστε δέν τo έρριξε εσύ; Τo τράβηξε ή γή; Νά, λοιπόν! (Τού δίνει μιá με τo τόπι).

Μιχάλης, τά χάνει.

«Όλοι, γελούν. Αρχάζει ο καθένας κάτι, τo ρίχνει πάνω σtό Μιχάλη.— Η γή, ή γή. Όχι έμείς, ή γή.

Κική.— Νά κι' αυτή.

Παύλος.— Νά και τούτη.

«Αννα, παίρνει τo πλεκτό μπρεζέ της, τo χώνει σtό κεφάλι τού Μιχάλη, τo κατεβάζει ως τά μάτια. Όλοι γελούν, χειροκροτούν, ο Μιχάλης στενοχωρημένος, βγάζει τo μπρεζέ.— Άν σου ξαναρέση, Λάμπρο, ξαναπέρασε από τήν Άντρο.

Σκηνή δευτέρα

(Ανοίγει ή πόρτα χωρίς χτύπημα και μπαίνει ή μαγείρισσα, μητέρα τού Μιχάλη, μ' ένα δίσκο).

Μαγείρισσα.— Παίξετε; Μπράβο, μπράβο. Έτσι, νά είστε καλά παιδιά. Και γώ σας φέρνω παστιτσάκια. Μόλις τάφτιαξα Νά, έδώ είναι. Μοίραστείτε τα. Πιτσάκια έχω δω και πετσετάκια. Αϊντε, φρόνιμοι νά είστε. Τ' άκοις, Μιχάλη! Καλό παιδί νά είσαι. (Φεύγει).

Σκηνή τρίτη

Παύλος.— Παστιτσάκια! Τo πιό άρωμα γλυκό! Πόσα έφερε;

«Όλοι, πλησιάζουν σtό τραπέζι και μετρούν.— Ένα, δυο, τρία, τέσσερα. πέντε, έξ.

Κική.— Γιατί έξ; Είμαστε τέσσερις.

«Αννα.— Τέσσερις; Εσχνάς τόν Κωστάκη; Άρωμα δουλειά. Έμείς νά φάμε και ο νοικοκύρης νά μή φάη;

Σκηνή τετάρτη

(Ανοίγει ή πόρτα με βία και μπαίνει ο Κωστάκης).

Κωστάκης.— Τί γίνεται; Κάτι Κωστάκη άκουσα νά λέτε Τί γίνεται; Τί λέτε για μένα; Αλήθεια, νά με συγχωρείτε, πού άργησα, σας είπα μόνο ένα λεπτό, ο Μπαμπάς όμως μ' έστειλε ξανά έξω. Δέν πιστεύω νά στενοχωρηθήκατε... Λοιπόν, τί λέγατε;

«Αννα.— Δέγαμε πώς έχουμε έξη γλυκά και είμαστε τέσσερις. Έρθεσ και σύ, πέντε. Περισεύει ένα.

Κική.— Θά καθήσω τώρα μαζί μας ή θά φύγεις πάλι;

Κωστάκης.— Θά καθήσω, θά καθήσω. Λο, πέν, άμαρτία δέν είναι νά περιμένουν τὰ παστιτσάκια; Έμπρός! Ο καθένας άς πάρη τo δικό του. Η καλύτερα, νά σας τὰ προσφέρω εγώ, σάν νοικοκύρη πού είμαι. Πρώτα τὰ κορίτσια, έπειτα τ' άγόρια. Άννα!

«Αννα, πλησιάζει.

Κωστάκης, τής δίνει τo γλυκό. Ορίστε.

«Αννα, τo παίρνει.— Ευχαριστώ. (Κάθεται σtό ντιβάνι και αρχίζει νά τo τρώη).

Κωστάκης.— Τώρα ή Κική.

Κική, πλησιάζει, παίρνει τo γλυκό της.— Ευχαριστώ. (Κάθεται δίπλα σtήν Άννα και αρχίζει νά τo τρώη).

Κωστάκης.— Τώρα τ' άγόρια.

Παύλος, πλησιάζει.

Κωστάκης.— Φώ, αχα εγώ, Παύλος; Έσύ είσαι ο πιό μικρός. Προτιμούν οι μεγαλύτεροι. Έτσι λέει ο Μπαμπάς. Λοιπόν. Μιχάλης.

Μιχάλης, πλησιάζει, παίρνει τo γλυκό.— Ευχαριστώ. (Κάθεται σtό σκαμνάκι και τρώει).

Κωστάκης.— Παύλος

Παύλος, πλησιάζει, παίρνει τo γλυκό.— Ευχαριστώ. (Κάθεται σtό άλλο σκαμνάκι, τρώει).

Κωστάκης.— Τώρα και γώ.

«Αννα.— Έκτακτο ήτανε. Εγώ όταν μεγαλώσω, θά λέω τής μαγείρισσάς μου, νά μου φτιάξη κάθε μέρα παστιτσάκια.

Παύλος.— Πфф!... Και πόσα θά σου φτιάξη; Ένα ταψί! Καλύτερα νά έχης ένα μεγάλο, μεγάλο, μεγάλαλο κατάστημα, δλο ζαχαρωτά γεμάτο. Εγώ θά γίνω ζαχαροπλάστης.

Κική.— Μωρέ, σπουδαία δουλιά! Εγώ θά γίνω διευθύντρια σtό σχο-

λείο. Όταν είσαι διευθύντρια κανέναν δέ φοβάσαι...

Κωστάκης.— Εγώ δικαστής. Σάν τόν Μπαμπά. Βρίσκεις τo δίκαιο. Σ' όλα τὰ πράματα βρίσκεις ποιό είναι τo σωστό.

Μιχάλης.— Και γω θά γίνω...

«Αννα, τόν διακόπτει.— Είχε γούστο... Έσύ θά γίνης μάγειρας. Μαγείρισσα ή Μαμά σου, μάγειρας έσύ.

Μιχάλης.— Καλέ τί μάς λές; Αφού είμαι πρώτος μαθητής; Εγώ θά γίνω φυσικός. Η Φυσική, πού τή μαθαίνουν σtό Γυμνάσιο, τά έξηγει

δλα τὰ πράματα. Όλα. Έτσι λέει ο ξαδερφός μου.

Κωστάκης.— Ναι τo ξέρω. Με τὰ πειράματα. Έέρεις κανένα πείραμα;

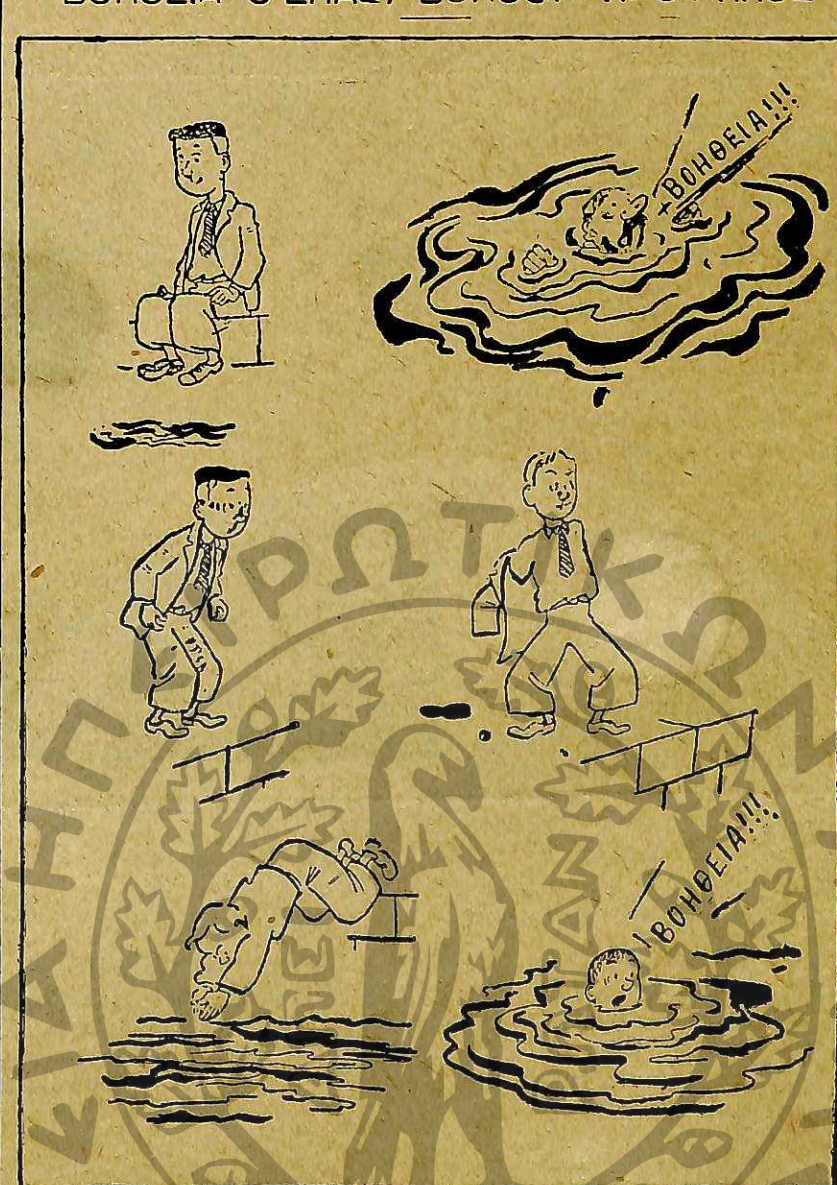
Μιχάλης, σκέπτεται λίγο.— Μμ... Έέρω. Τo σκέφτηκα τήν ώρα πού τρώγαμε τo γλυκό.

Κωστάκης.— Μας τo κάνεις; Νά σέ βοηθήσουμε και μεϊς. Έ, παιδιά; Είναι πολύ άρωμα τὰ πειράματα; Μοι έχει κάνει έμένα ο Μπαμπάς. Τί θέλεις, Μιχάλη, νά σου φέρω; Έμπρός παιδιά. Όλοι θά βοηθήσουμε. Τὰ πειράματα είναι πολύ περίεργα.

(Ακολουθεί)

IPZIM

«ΒΟΗΘΕΙΑ» Ο ΕΝΑΣ, «ΒΟΗΘΕΙΑ» ΚΙ' Ο ΑΛΛΟΣ

Κάποιος πνίγεται σtό ποτάμι. Ο Μπέμπης, άκούγοντας τις φωνές του: «βοήθεια!», τρέχει και πέφτει γονατά σtό νερό, νά τόν σώση. Αλλά τὰ καταφέρνει τόσο καλά, ώστε σέ λίγο βγαζει κι' αυτός τις φωνές: «Βοήθεια! Τώρα πρέπει νά πέση κι' άλλος για νά σώση και τούς δυό...

ΜΙΑ ΞΕΝΗ, Η ΜΙΚΡΟΥΛΑ ΤΡΟΥΝΤΕ ΣΤΑΡΚ, ΠΡΟΣΦΕΡΕΙ ΔΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ» ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΒΑΣΙΛΙΚΗΣ ΑΕΡΟΠΟΡΙΑΣ

Το συγκινητικό της γράμμα πρὸς τὸν κ. Παπαδόπουλο.—Τὸ γράμμα τοῦ κ. Παπαδοπούλου πρὸς τὸν κ. Ι. Μεταξά.—Ἡ ἀπάντησή τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ.—Μικρὴ βιογραφία τῆς Τρούντε.—Ἐξή χρονῶν καὶ ἀστὴρ τοῦ Κινηματογράφου!—Καὶ παράδειγμα γιὰ τὰ Ἑλληνόπουλα.

Βιέννη, 18/V/37.

«Κύριε Διευθυντά,

«Ἀπὸ τὸν Πρεσβευτὴ τῆς Ἑλλάδος ἀκουσα τελευταία πὺς ἀνοίχθηκε ἐκεῖ ἔρανος ὑπὲρ τῆς πολεμικῆς Ἀεροπορίας.

«Στὸ σχολεῖο ὁ καθηγητὴς μᾶς μιλεῖ πολὺ συχνὰ γιὰ τὴν ὠραία σας χώρα, πὺς ὑπῆρξε ἡ κοιτίδα τοῦ πολιτισμοῦ καὶ πὺς μ' ὅλη μου τὴν καρδιά τὴ θαυμάζω.

«Γι' αὐτὸ, ἐπιθυμῶντας νὰ συντελέσω σ' ἕναν εὐγενῆ σκοπὸ, θάναίξω κι' ἐγὼ ἡ ἴδια ἔρανο ὑπὲρ τῆς πολεμικῆς σας Ἀεροπορίας καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ μοῦ παραχωρήσετε τίς στῆλες τοῦ περιοδικοῦ σας, πὺς τόσο ἐνδιαφέρει τὴν ἑλληνικὴ νεολαία.

«Παρακάλεσα τοὺς ἀνταποκριτὲς μου στὴν Ἀθήνα κκ. Ἀμολοχίτη-Βουλγαρίδη νὰ σὰς πληρώσουν γιὰ λογαριασμὸ μου χίλιες πεντακόσιες δραχμὲς.

«Τοὺς χαιρετισμούς μου σ' ὅλους τοὺς μικροὺς μου φίλους στὴν Ἑλλάδα, πὺς εἶμαι βέβαιη πὺς θάκοιλοῦνται τὸ παράδειγμά μου.

«Σὰς ἀσπάζομαι ὁλοφύχως
TRAUDL STARK»

Σὲ λίγες ἡμέρες, ὁ κ. Παπαδόπουλος ἔλαβε ἀπὸ τὴν ἑταιρία Ἀμολοχίτη Βουλγαρίδη τίς 1500 δραχμὲς καὶ τίς ἔστειλε στὸν πρωθυπουργὸ κ. Ι. Μεταξά μετὰ τὸ ἀκόλουθο γράμμα :

«Ἀθήναι, 8 Ἰουνίου 1937

«Κύριε Πρόεδρε,

«Λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ διαβιῶ πρὸς Ὑμᾶς δραχμὰς 1500 τὰς ὁποίας προσφέρει ὑπὲρ τῆς Βασιλικῆς Ἀεροπορίας ἡ μικρὰ φιλέλλην καὶ κινηματογραφικὸς ἀστὴρ δεσποινὶς Τρούντε Στάρκ ἐξ Αὐστρίας.

«Ἐπισυνάπτω καὶ τὴν συγκινητικὴν πρὸς ἐμὲ ἐπιστολήν της, ἐπιφυλασσόμενος ν' ἀναγγείλω διὰ τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν» τὴν εἰσφοράν της καὶ νὰ δημοσιεύσω, ἐκτὸς τῆς ἐπιστολῆς της καὶ τὴν Ὑμετέραν ἀπάντησιν περὶ τῆς λήψεως τοῦ ἀνω-

τέρω ποσοῦ, προτρέπων καὶ τοὺς Ἑλληνόπαιδας ὅπως τὴν μιμηθοῦν.

«Εὐπειθέστατος

«Ὁ διευθυντ. τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παιδῶν»
Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ»

Ἰδοὺ κι' ἡ ὠραία ἀπάντησή τοῦ κ. Μεταξά, πὺς τὸ μεγαλύτερο μέ-

Ἡ μικρούλα Τρούντε Στάρκ

ρος της εἶναι γραμμένον, καθὼς θὰ ἴδῃτε, στὴ δημοτικὴ :

«Φίλε κ. Παπαδόπουλε,

«Ἐλαβον τὴν ἐπιστολήν σας, ὡς καὶ δραχμὰς 1500 τὰς ὁποίας μοὶ ἀποστέλλετε κατόπιν ἐπιστολῆς τῆς ἀγαπητῆς ἐξ Αὐστρίας μικρούλας ἡθοποιῶς τοῦ κινηματογράφου.

«Σὰς παρακαλῶ νὰ τῆς διαβιῶσετε τὰ πιδὸ θερμά μου συγχαρητήρια, γιὰ τὴν τόσο συγκινητικὴν προσφοράν της καὶ γιὰ τὴν ἀγάπην πὺς κλείνει ἡ τρυφερὴ ψυχὴ της γιὰ τὴν Ἑλλάδα μας.

«Ἡ δωρεὰ τῆς συμπαθοῦς ξένης μικρούλας μοῦ φανερώει πῶσον θαυμάζουν καὶ οἱ ξένοι ἀκόμη τὴν ἐνδο-

ξον ἱστορίαν μας καὶ πῶσον ἐξακολουθοῦν ἀκόμη νὰ τοὺς συγκινεῖ τὰ παραδείγματα τῶν ἐνδόξων προγόνων μας, τῶν ἀνθρώπων πὺς ἐδίδαξαν εἰς τὴν ὑψηλὴν, ὅτι δὲν ὑπάρχει τίποτε ἱερώτερον καὶ προσφιλέστερον ἀπὸ τὴν πατρίδα.

«Θὰ μοῦ μένῃ ἀλησμόνητος ἡ μεγάλη καρδιά τῆς μικρούλας ξένης γιὰ τὴν ὁποίαν μποροῦν νὰ ὑπερηφανεύωνται οἱ γονεῖς της.

«Ἡ δωρεὰ τῆς κατετέθη εἰς τὴν Ἑθνικὴν Τράπεζαν ὡς ἡ ἐσώκλειστος ἀπόδειξις.

«Ἀθῆναι 18 Ἰουνίου 1937

«Φιλικώτατα

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ»

«Ὡστε ἡ μικρὴ αὐτὴ Βιεννέζα πὺς ἀγαπᾷ τόσο τὴν Ἑλλάδα κι' ἀνοίγει τὸν κουμπάρά της γιὰ τὴν Ἀεροπορίαν μας—γιατί καὶ στὴν ἐφημερίδα «Βραδυνὴ» ἔστειλε γιὰ τὸν ἴδιο σκοπὸ 1000 δραχμὲς—εἶναι ἕνας «κινηματογραφικὸς ἀστὴρ», ὁ μικρότερος βέβαια ἀπὸ τοὺς συναδέλφους της στὴ Βιέννη, ἀφοῦ εἶναι μόλις ἑξή χρονῶν, ἀλλὰ ὅχι κι' ὁ λιγώτερο λαμπρὸς, ὅπως μαθαίνω. Οἱ γονεῖς τῆς Τρούντε Στάρκ εἶναι πτωχοί. Τὴ μικρούλα ὅμως τὴν προστατεύει μιὰ πλουσία κόμισσα ἐκεῖ πέρα. Αὐτὴν κατὰ τὸ πρῶτον ταλέντο της, αὐτὴ τὴν ἐσπούδασε χορὸ κι' αὐτὴ τὴν παροῦσα στὴν κινηματογραφικὴ ἑταιρία «Μοντιάλ Φίλμ», μετὰ τὴν πεποίθησιν πὺς θὰ διακριθῇ. Πραγματικῶς, ἡ δοκιμαστικὴ ταινία, πὺς γιὰ πρώτη φορὰ ἐμφανίζοταν ἡ μικρούλα, ἐπροκάλεσε ἐνθουσιασμὸ. Ἡ ἑταιρεία τὴν πῆρε ἀμέσως τακτικὴ ἡθοποιὸς της κι' ὡς τὴν παροῦσα σὲ δύο ταινίες, πὺς εἶχαν τὴν μεγαλύτερη ἐπιτυχία. Τώρα «γυρίζεται» καὶ τρίτη. Καὶ κάποτε ἴσως θὰ θαυμάσουμε καὶ στὴν Ἀθήναι τὸ παίξιμό της Τρούντε Στάρκ, πὺς τὸ ἔχει θαυμάσει ὅλη ἡ Αὐστρία κι' ἡ Γερμανία.

«Ἀλλὰ περισσότερον κι' ἀπὸ τὴν καλλιτεχνικὴν ἱδιοφυΐα της, μᾶς τὴν κἀνει ἀγαπητὴ ὁ φιλελλητισμὸς της. Τὸ συγκινητικὴν ἡ χείρονομία της ὑπὲρ τῆς Βασιλικῆς Ἀεροπορίας τῆς μακρινῆς της μαῖ ἐνδοξῆς χώρας, πὺς ἀπὸ τὸ σχολεῖο της ἡ μικρὴ Τρούντε ἔμαθε νὰγαπᾷ καὶ νὰ θαυμάζῃ ! Καὶ πῶσον θὰ χαρῇ, ὅταν ὁ κ. Παπαδόπουλος θὰ τῆς διαβιῶσῃ τίς εὐχαριστίες τοῦ Κυβερνήτη τῆς Ἑλλάδος γιὰ τὴν συνεισφορά της ! Τὸ ἀξιόμιμητο παράδειγμά της θάκοιλοῦνται σὺν βέβαια ὅλα τὰ Ἑλληνόπουλα,

σπάζοντας κι' αὐτὰ τὸν κουμπάρά τους γιὰ τὸ μεγάλο σκοπὸ. Κι' ἂν θέλουν νὰ γράψουν καὶ τῆς ἰδίας, νὰ τὴ συγχαροῦν καὶ νὰ τὴν εὐχαριστήσουν γιὰ τὰ φιλελληνικά της αἰ-

σθήματα—γερμανικὰ ὅσοι ξέρουν ἢ γαλλικὰ—ἴδου κι' ἡ διεύθυνσίς της : «Mlle Traudl Stark, Mondial-Film, Neubaugasse No 2, Wien III, Autriche». Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Υ. Γ. — Τὴν εἰκόνα πὺς δημοσιεύω, μοῦ παραχωρεῖ ἡ ἑταιρία Ἀμολοχίτη, Βουλγαρίδη, πὺς ἀντιπροσωπεύει στὴν Ἑλλάδα τὴν «Μοντιάλ-Φίλμ».

Η Δ.

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

Η ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΓΕΩΡΓΙΚΗ

ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΟΥ ΖΑΠΠΕΙΟΥ

«Ὅταν ἡ κυρία Διάπλασις μοῦ ἔδωσε τὴν ἐντολή νὰ ἐπισκεφθῶ τὴν Γεωργικὴν Ἐκθεσὴν γιὰ νὰ γράψω σχετικὰ μ' αὐτὴν στὰ Νέα καὶ Περίεργα, ἐκάθησα κι' ἔκανα σοβαρὴ συζήτηση μετὰ τὸν ἑαυτὸ μου.

—Τοῦτῃ τῇ φορᾷ, ἀγαπητέ μου Ἀνανία, εἶπα, δὲν θὰ τὴν πάθης σὰν τίς ἄλλες. Δὲν θὰ κουβαλήσης μαζί σου ὀλόκληρο τὸ τσοῦρμ, δηλαδὴ τίς δώδεκα ἀδελφές σου καὶ τὴν κυρὰ Μάρθα, πὺς θὰ σοῦ κάνουν φασαρία καὶ θὰ σὲ ρωτοῦν ὅλη ὥρα τί εἶναι τοῦτο καὶ τί εἶναι ἐκεῖνο καὶ δὲν θὰ σ' ἀφήσουν νὰ ἱδῇς τίποτε. Θὰ πᾶς μοναχός σου, μετὰ τὸ σημειωματάρειό σου καὶ τὸ μολύβι σου, καὶ θὰ παρατηρήσης, θὰ μελετήσης καὶ θὰ συγκρίνης τὰ ἐκθέματα καὶ ἀφοῦ βγάλῃς τὰ συμπεράσματά σου θὰ γράψῃς ἕνα σοφὸ ἄρθρο γιὰ τὰ παιδιὰ.

Δὲν εἶπα λέξη λοιπὸν σὲ καμμιὰ ἀπὸ τίς ἀδελφές μου (φοβόμουν τίς κλάφες καὶ τὰ παρακάλια) καὶ μετὰ τὸ φαγητὸ ντύθηκα καὶ ἐτοιμάσθηκα κρυφὰ-κρυφὰ καὶ ἀάφσηται! ὅπως ἔλεγαν οἱ παλιοὶ μεταφραστές, ἐβγήκα ἀπὸ τὴν κάμαρά μου καὶ τράβηξα κατὰ τὴ σκάλα. Ὅταν ἔξαφνα, καθὼς περνοῦσα ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς κυρὰ-Μάρθας, τί βλέπω ; Τίς δώδεκα ἀδελφές μου ντυμένες γιὰ ἔξω, μετὰ τὰ καπέλλα τους καὶ μετὰ τὰ τσαντάκια τους νὰ περιμένουν τὴν κυρὰ Μάρθα πὺς ἔδενε μετὰ καθε ἐπισημότητα τὸ φακιδί της.

—Σὲ καλὸ σας, κορίτσια, γιὰ πὺς μεσημεριάτικα, μ' αὐτὴ τὴ ζέστη ;

—Καὶ σὺ γιὰ πὺς μεσημεριάτικα ; μετὰ τὴν ἡμέραν ;

—Ἐγὼ... χμ ! χμ ! Ἐγὼ ἔχω δουλειὰ. Μοῦ τηλεφώνησε ὁ φίλος μου ὁ Ἀζαρίας νὰ πᾶω στὴν Καστέλλα νὰ μοῦ δείξῃ τὴν καινούργια του βάρκα.

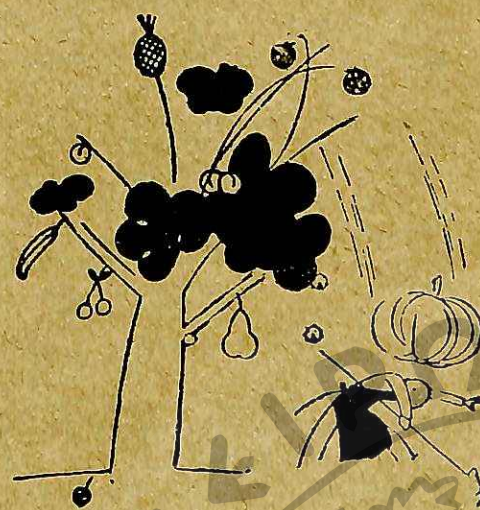
—Κι' ἐμεῖς... χμ ! χμ ! κι' ἐ-

μεῖς ἔχουμε δουλειὰ. Μοῦ τηλεφώνησε ἡ φίλη μου ἡ Τρισεύγενη νὰ πάμε στὴν Κηφισιά νὰ μᾶς δείξῃ... τὴν καινούργια της κούνια.

—Ἐ, στὸ καλὸ λοιπὸν, καὶ καλὴ διασκέδαση.

—Ἐπίσης ! ἔκλιναν ἐν χορῶ οἱ ἀδελφές μου.

Βγήκα στὸ δρόμο, ἀλλὰ ἀντὶ νὰ στρίψω ἀριστερὰ κατὰ τὴν Ὁμόνοια, ἔστριψα δεξιὰ κατὰ τὸ Ζάππειο Κοίταξα καὶ πίσω μου μπάς καὶ μετὰ καμμιὰ ἀπὸ τίς ἀδελφές μου. Ἐχάρισα καὶ λιγάκι στὸ δρόμο, κατὰ τὴ

συνήθειά μου καὶ ἔφθασα στὴν εἰσόδον τοῦ Ζαππείου. Τὴν ὥραν πὺς ἐτοιμαζόμουν νὰ βγάλω τὸ εἰσιτήριο μου, τί βλέπω ; Τίς ἀδελφές μου καὶ τὴν κυρὰ Μάρθα νὰ καταφθάνουν θριαμβευτικὰ.

—Καλὸ ὁ Ἀνανίας ! Ἐδῶ ἦσαν νάρθηκες καὶ μᾶς εἶπες πὺς πᾶς στὴν Καστέλλα ;

—Καὶ ἐσεῖς ἦταν νάρθηκες ἔδῶ καὶ μοῦ τὸ κρύψατε ;

—Φοβόμαστε τὴν γκρίνια σου

—Κι' ἐγὼ τὴ φασαρία σας. Τέλος πάντων μὴ καὶ συναντηθήκαμε ἄς μὴ χωρισθῶμε. «Τὸ πεπρωμένον φυγεῖν ἀδύνατον» ὅπως λέει ὁ ἀρχαῖος σοφός.

«Ἔτσι μπήκαμε ὅλοι μαζί στὴν Ἐκθεσὴ καὶ ὁμολογῶ πὺς δὲν μετάνιωσα πὺς εἶχα μαζί μου τίς ἀδελφές μου. Γιατὶ ἐβλεπαν πράγματα πὺς δὲν τὰ πρόσεχα ἐγὼ, ἔκλιναν παρατηρήσεις πὺς δὲν θὰ μοῦρχονταν ἐμένα σὸ νοῦ καὶ ἔκλιναν τὸν κόσμον νὰ γυρίξῃ καὶ νὰ μᾶς κοιτάξῃ λέγοντας ! «Νὰ τὸ σπιτικό τῆς Διαπλάσεως», ἐνῶ ἡ ἀφεντιά μου θὰ περνοῦσε μᾶλλον ἀπαρατήρητη.

Στὴν περιφερειακὴ λεωφόρον τοῦ Ζαππείου ἔχουν στηθῇ τὰ περίπτερα ὅλων τῶν νομῶν τῆς Ἑλλάδος. Στὴν κεντρικὴ λεωφόρον πάλι ἔχουν στηθῇ τὰ περίπτερα τῶν ἰδιωτικῶν ἐπιχειρήσεων. Σὰν ἀρχηγὸς ἔδωσα τὴν διαταγὴν ν' ἀρχίσωμε τὴ βόλταν μᾶς ἀπὸ τὰ πρῶτα.

—Ἔτσι θὰ κάνωμε τὸ γύρον τῆς Ἑλλάδος μας μέσα σὲ μισὴ ὥραν, εἶπε ἡ Ἀγάπη.

Καὶ κάναμε πραγματικὰ τὸ γύρον τῆς Ἑλλάδος, ἀλλὰ πὺς νὰ φθάσῃ μισὴ ὥρα. Οὐδὲ μιὰ κἄν. Σὲ κάθε περίπτερον πὺς μπαίναμε δὲν μᾶς ἔκανε καρδιά νὰ βγοῦμε.

—Καλὲ τόσα πράγματα βγάζει ὁ τόπος μας ! Δὲν τὸ φανταζόμουν ποτέ ! Ἀποραῖσε καθετὸς ὅσο ἡ κυρὰ Μάρθα. Καλὲ ἐμεῖς κάνουμε καὶ τοῦ πούλιου τὸ γάλα καὶ δὲν τὸ ξέραμε !

—Ἐδῶ μαθαίνουμε χίλιες φορές περισσότερα πράγματα ἀπ' ὅ,τι στὸ μάθημα τῆς Γεωγραφίας, ἔλεγε ἡ Κική.

Κι' ἀλήθεια. Γιατὶ μόλις μπήκαμε στὸ πρῶτον περίπτερον, τῆς Ἀττικῆς, εἶδαμε πὺς μῆλο πὺς ζοῦμε σ' αὐτὴν δὲν ἔχουμε ἰδέα ἀπὸ τὸν πλοῦτό της. Γιατὶ ἔέραμε πὺς βγάζει μέλι (εἶδαμε καὶ κατὶ περιφθήμες κερήθρες ἀπὸ τὸ Κορωπὶ) καὶ φρούτα καὶ λαχανικά (ἡ κυρὰ Μάρθα τὰ ἔχασε μπροστὰ σ' ἕνα πελώριο «τρίδυμον» ἀγγυρὶ τοῦ Βουρλοποτάμου), καὶ κρασιὰ ὠραία καὶ φυστικὰ, μὰ τὴν ὥραν εἶδαμε πὺς βγάζει καὶ ὀσπρία καὶ κουκούλια κι' ἕνα πληθὺς ἄλλα πράγματα, πὺς δὲ μὲ παίρνει ὁ χώρος νὰ τὰ ἀναφέρω.

Ἡ ἀδελφὴ μου ἡ Διτὴ στεκόταν

μπροστά σ' ένα γυάλινο βάζο γεμάτο με διάφορων ειδών φρούτα κονσερβαρισμένα με μεγάλη τέχνη και δρεκτικώτατα: κεράσια, αχλάδια, ροδάκινα, βερύκοκα.

— Τί ώρατα, είπε, να βρίσκει κανείς όλα τα φρούτα που του άρεσουν μαζί σε ένα βάζο και να μη χρειάζεται να ανοίξει δέκα για να διαλέξει.

— Εγώ θα προτιμούσα αντί να τάρω σ' ένα βάζο να τάρω σ' ένα μαζι φρούτα σ' ένα δέντρο, είπε η Κική. — Έτσι δεν θάχα παρά ν' απλώσω το χέρι μου και να κόψω, τι μ'

άρεσει, σταφύλι, αχλάδι, πορτοκάλι. — Και αν το δένδρο έβγαζε και καρπούζια να πέση κανένα επάνω στο κεφάλι σου και να σ' άφηση στέν τόπο, της άπαντησε η Έλπις.

— Έδω πιά η Κική δεν είπε τίποτε και μās ακολούθησε στο διπλανό νομό, στην Εύβοια.

Τί ώρατα το περίπτερο της Εύβοιας! Στολισμένο δλο με ανθισμένες δροναίσεις και οι τοίχοι του ζωγραφισμένοι με χαρακτηριστικά τοπεία του ωραίου νησιού.

(Το τέλος στο ερχόμενο)

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό ALEXANDRE ALANOF
και JACQUES CHRISTIAND

Το βράδυ, όταν νύχτωσε καλά, ή μίς Καίτη αφού σκέπασε ζεστά τους τρεις ξένους της με διάφορα ξερά χόρτα για να τους φυλάξει από το κρύο, τους ανέβασε σε μία ψηλή ταράτσα απ' όπου μπορούσαν να ιδούν σχεδόν δλόκληρη την πολιτεία. Μαζί τους, κουκουλωμένους από το κεφάλι ως τα πόδια, ανέβηκε ο καθηγητής Μπάτλερ.

Ο ούρανός ήταν κατάμαυρος και όμως οι τρεις ξένοι περπατούσαν ελεύθερα ανάμεσα στα έρείπια. Ένα φως, που δεν ήξερε κανείς από πού έρχόταν, τους φωτίζε το δρόμο τους.

Όταν έφθασαν επάνω στην ταράτσα κατάλαβαν την αίτια. Όλη η πολιτεία έφεγγε, οι ίδιοι οι τοίχοι των σπιτιών ήταν φωτεινοί, φωσφόριζαν μέσα στη νύχτα, σκορπίζοντας ένα γλυκό υποδόκινο φως. Τέ θέαμα ήταν παραμυθένιο. Τα έρείπια αυτά που την ημέρα προκαλούσαν τόσο θλιβερή εντύπωση, τη νύχτα έπαιρναν μία όψη άληθινά φαντασμαγορική.

— Πολύ λυπάμαι, είπε ο καθηγητής Μπάτλερ, που αυτό είναι, τι έχει απομείνει από τον χαμένο αυτόν πολιτισμό. Θά ήθελα πολύ να μπορούσα να βάλω σε κίνηση μερικά από τα θαυμαστά μηχανήματα των Άρειων, γιατί το ξέρω καλά πως δεν πιστέψατε όλα όσα σας είπα. . . Όχι, περιττές οι διαμαρτυρίες. . . Μήπως δεν σ' είδα να γελάτε; Κι' αυτό το βρίσκω πολύ φυσικό.

«Δεν ξέρω αν οι Άρειοι δοκίμασαν ποτέ τους να πετάξουν ως τη Γη Δεν είναι και άπιαστο. Ίσως όμως αυτό να το έπιχειρήσαν κατά την προϊστορική εποχή τη δική μας και η απόπειρά τους να μās μένη άγνωστη γιατί ο πολιτισμός αυτού

του πλανήτη είναι πολύ αρχαιότερος από τον δικό μας. . . Κι' αν δεν υπάρχει τίποτε που να μās βεβαιώνει πως το ταξίδι αυτό πραγματοποιήθηκε, δεν υπάρχει όμως και τίποτε άλλο που να μās δίνει το δικαίωμα να το άποκλείω. Ίσως κιόλας να έπιχειρήσαν το ταξίδι αυτό σε έποχή πιο κοντινή και να έπεσαν σε κανένα ωκεανό ή σε καμιά έρημο, ώστε να μην μπορούμε έμεις να μάθουμε ποτέ τίποτε. Στη γη υπάρχουν τόσες άκατοίχτες έκτασεις, τόσα βουνά άπρόσιτα. Όπωςδήποτε όμως εκείνο που ξέρω θετικά, είναι ότι οι Άρειοι πήγαιναν τακτικά και έκαναν τη βόλτα τους στον ένα ή στον άλλο δορυφόρο τους. Και την άπόδειξη γι' αυτό που σās λέω θά σās την δώσω άμέσως.

Λέγοντας αυτά ο καθηγητής Μπάτλερ ανέβασε τους άκροατές του σε μία άλλη ταράτσα, που επάνω της διακρίνονταν άκόμα τα λείψανα ενός γκρεμισμένου όθλου. Στη μέση της ταράτσας ένα παμμέγιστο τηλεσκόπιο όψωνόταν προς τον ούρανό.

— Είναι πραγματικό θαύμα πως έμεινε άπείραχτο αυτό το περίφημο τηλεσκόπιο, είπε ο καθηγητής Μπάτλερ, αλλά για την καλή μας τύχη είναι άκέραιο. Αν προσέξετε θά ιδήτε πως ανάμεσα σ' αυτές τις κυκλικές χαραγματιές διακρίνονται πού και πού κάτι θρύμματα που γυαλίζουν. Δίχως άλλο θά είναι γυαλί. Το τηλεσκόπιο αυτό είχε δύο κινήσεις και μπορούσε κανείς να το κανονίσει όπως ήθελε ώστε να παρακολουθή αυτόματα την πορεία του ενός ή του άλλου δορυφόρου. Ίσως, μ' ένα σύστημα από φακούς και από καθρέφτες, ή εικόνα του δορυφόρου που σχηματιζόταν μέσα στο τηλεσκό-

πιο προβάλλονταν μεγαλωμένη επάνω σε μία κινηματογραφική, ής πούμε, θόλη, που βρισκόταν σε μία αίθουσα στο κάτω πάτωμα. Έτσι μπορούσε κανείς άνετα, από κάτω, καθισμένος στην πολυθρόνα του, να παρακολουθή τις φάσεις κάθε δορυφόρου με όλες τους τις λεπτομέρειες.

«Δυστυχώς σήμερα όλα αυτά τα μηχανήματα έχουν χαλάσει. Αν θελήση κανείς να ιδή τον Δείμο ή τον Φόδο πρέπει να κοιτάξει κατευθείαν μέσα στο τηλεσκόπιο και όταν βρή τον ένα ή τον άλλο δορυφόρο να παρακολουθή την πορεία τους κανονίζοντας μόνος του με το χέρι το τηλεσκόπιο. . . αυτό βέβαια δεν είναι τόσο βολικό, αλλά εγώ δεν ήτρω και σās ζητώ συγγνώμη, κύριε. . . κύριε άστρονόμε. . . έσείς δεν είσθε; έκανε γυρίζοντας κατά τον Άνδρέα.

— Όχι, είναι ο φίλος μου, άπ' έδω.

— Ά, έσείς λοιπόν θά έχετε πρώτος την τιμή να κοιτάξετε, όρίστε! Μόλις έβαλε το μάτι του στο φακό ο Έρρίκος κυριεύθηκε από θαυμασμό και κατάπληξη. Ποτέ του, σε κανένα γήινο τηλεσκόπιο δεν είχε ιδεί τόσο καθαρά ένα άστρο. Η άληθεια είναι πως και ο Δείμος και ο Φόδος βρίσκονται πολύ κοντά στον Άρη. Ο Δείμος βρίσκεται σε άπόσταση 23970 χμ. και ο Φόδος σε 9608 χμ. μόλις. Το τηλεσκόπιο όμως το έφερνε τον μακρυνότερο από τους δύο δορυφόρους τόσο κοντά, ώστε νόμιζε πως βρισκόταν λίγες έκατοντάδες μέτρα μόλις μακριά του, τόσο καλά διακρίνονταν και οι έλάχιστες άκόμη λεπτομέρειες.

Ο Δείμος, και φυσικά και ο Φόδος, φαίνονταν πως είχαν κάποτε άποικισθή από τους Άρειους. Ο Έρρίκος ξεχώριζε μέσα στο τηλεσκόπιο παμμέγιστους πυλώνες, ίδιους μ' αυτούς που όψωνονταν στην έρημη πολιτεία και κτίρια στερεώτατα, κλειστά όμως απ' όλες τις μεριές, χωρίς κανένα άνοιγμα προς το υπαίθρο.

— Τι λέτε να έκαναν μέσα σ' αυτά τα θεόκλειστα σπήτια; ρώτησε ο Έρρίκος τον καθηγητή Μπάτλερ.

— Δίχως άλλο στα κτίρια αυτά θά είχαν τεράστιες άποθήκες όξυγόνου και θά τα χρησιμοποιούσαν για να μπορούν να βγάλουν τα σκάφωδρα που θά φορούσαν για να κάνουν την έκδρομή τους ως τον δορυφόρο. Τώρα, για ποιο λόγο πήγαιναν ως τους δορυφόρους αυτούς που δεν παρουσιάζουν, στα μάτια τα δικά μας, ξέρω. Ίσως μόνο από περιέργεια ή από περιγητική διάθεση.

(Άκολουθεί)

ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΩΣ ΑΠΟ ΤΟ ΓΑΛΛΙΚΟ
[Ίδε Διάπασιν του 1936, φυλλ. 38]

Το κείμενο — ένα ποίημα του Ουγκώ από τα «Ανατολικά» — ήταν βέβαια σύντομο, αλλά άρκετά δύσκολο. Όχι τόσο για τις άγνωστες λέξεις του ή τους γαλλισμούς του, αλλά για το ύφος που ήταν γραμμένο και για το πνεύμα που έπρεπε να άποδοθή στη μετάφραση. Και το πνεύμα αυτό έλάχιστοι μόρεσαν να το άποδώσουν. Οι περισσότεροι έστειλαν μία ξερή «κατά λέξιν μετάφραση» καμωμένη με τη βοήθεια του Λεζικου, πιστή ίσως, αλλά τόσο άχαρη και άκαμπτη που δεν μπορεί κανείς απ' αυτήν να βγάλει κανένα νόημα. Πολλοί πάλι — κι' αυτοί ήταν περισσότεροι απ' ό,τι θά έπρεπε — έροίξαν μία γοργή βιαστική ματιά στο κείμενο και άρχισαν να το μεταφράζουν, χωρίς να το καταλάβουν πρώτα καλά και χωρίς να το μελετήσουν καν συντακτικώς. Και έτσι βλέπουμε μερικούς που την λέξη flots τη διάβασαν ilots και την μετέφρασαν «νησάκια» (!) και άλλοι πάλι που σταματούν τη φράση στον προτελευταίο στίχο της πρώτης στροφής και τον τελευταίο τον αφήνουν ξεκομμένο, ενώ αν σκέπτονταν ότι το ρήμα interroger και γαλλικά και ελληνικά είναι μεταβατικό θά έψαχναν αυθόρμητα να βρουν το αντικείμενο του και θά έβλεπαν πως βρίσκεται στον τελευταίο στίχο.

Σκοπέλους πολλούς δεν είχε το κείμενο, δηλαδή λέξεις άγνωστες ή δύσκολες. Και όμως οι περισσότεροι τα έχασαν μπροστά στη λέξη crête που έχασαν την έννοιά της ή την έφρασαν απ' τα «συμπαράσημα» να καταλάβουν πως πρόκειται για την κορυφή του κύματος. Αντί όμως ν' ακολουθήσουν ματος. Αντί όμως ν' ακολουθήσουν την λογική, τί έκαναν. Άνοιξαν τα λείψανά, — που περισσότερα είναι γραμμένα σε υπερχαλαρεύουσα — βόηκαν τη λέξη «λόφος» και την έκόλλησαν, ήσυχοι πως βόηκαν, τι ταίριαζε. Η κυριολεκτία όμως του crête είναι λειρί, το λειρί του κόκκορα π. χ., που λέγεται και λόφος στην καθαρεύουσα και κατ' άπέντασιν με τη λέξη αυτή οι Γάλλοι χαρακτηρίζουν την κορυφή από το κύμα που μοιάζει λιγάκι με λειρί πτείνου. Γι' αυτό μερικοί, πιο δημοτικιστές καθώς φαίνονται — μετέφρασαν το crête = λειρί, όπως κι' ένα δυο το μετέφρασαν χείλος και κάποιος άλλος κορυφογραμμή!

Οι άλλοι σκόπελοι, αλλά μικρότεροι ήταν les feux du ciel, όπως ονομάζει ο Ουγκώ τ' άστρα. Αυτό βέβαια είναι μία ποιητική παρομοίωση, αλλά δεν ξέρω αν ελληνικά ταίριαζει να πη κανείς «οι φωτιές τ' ούρανού» γιατί γαλλικά η λέξη feux στον πληθυντικό σημαίνει και «φώτα». Άκόμη λιγότερο μάινει και «φωτά». Άπό τη λιγότερη πέτυχαν εκείνοι που μετέφρασαν «λαμψεις τ' ούρανού» και παρέκαμψαν τον σκόπελο όσοι μετέφρασαν άπλούστατα «τ' άστέρια». Έπίσης, παρακάτω, το ποίημα αναφέρει les couronnes de feu (των άστρον δηλαδή). Αυτό οι περισσότεροι το μετέφρασαν «κρόνα στέμματα», άλλοι «φωτεινά στεφάνια» άλλοι «χρυσά κεφάλια», άλλοι «φλόγινες κορώνες» κ.τ.λ. Περισσότερο έπέτυχαν

εκείνοι που το μετέφρασαν «φωτοστέφανα». Θά είχα ν' αναφέρω μερικά σημεία άκόμη όπω, τις λέξεις confus, recourbant, Seignept (που όταν λέγεται για το Θεό σημαίνει Κύριος και τίποτε άλλο, ούτε Άρχοντας, ούτε Δεσπότης όπως μετέφρασαν μερικοί) περιορίζομαι όμως ως έδω γιατί δεν μās παίρνει ο χώρος.

Λίγα λόγια θά πω άκόμη για τη γλώσσα των μεταφράσεων. Είχα ζητήσει να μεταφρασθή το κείμενο σε λογοτεχνική, καθαράτατη δημοτική γλώσσα. Οι περισσότερες λοιπόν μεταφράσεις είναι γραμμένες σε μία γλώσσα άνακατεμένη, με σύνταξη δημοτική και λέξεις της καθαρεύουσας ή το αντίθετο ή και όλα μαζί. Στα δάχτυλα μετρούνται οι μεταφράσεις που είναι γραμμένες σε σχετικώς όμαλη γλώσσα και άκόμη λιγότερες έκινεες που παρουσιάζουν ένα άρμονικό σύνολο.

Εμμετρος μεταφράσει έλαβα μόνον έξη: της Χλωμής Σελήνης, του Άγγουρολογιάτου, του Δευκοπυργιάτου, του Πίστις-Πατρίς, του Άγκάδι (που στέλνει και πεή), του Κατασκόπου 33 και του Σεντεμένου Πειραιάτι. Άπ' αυτές οι δυο πρώτες μονάχα αξίζουν.

Η μετάφραση του Άγγουρολογιάτου είναι τόσο ελεύθερη ώστε ούτε παράφραση καλά-καλά δεν μπορεί να όνομασθή, αλλάζει και συμπληρώνει το κείμενο σε τόσα μέρη ώστε τις δυο του στροφές τις κάνει τέσσερες. Διατηρεί όμως το πνεύμα του — αν και έχει πολύ γοργότερο ρυθμό — και είναι ποίημα σωστό, με πολλά προτερήματα. Άλλωστε έχει. . . δημοσιευθή και το διαβάσατε. Γιατί ο φίλος μας ο Άγγ. το έστειλε κατά λάθος δυο φορές και τη μία έέχασε να αναφέρει πως είναι για το διαγωνισμό. Έτσι μπήκε μαζί με τα κομμάτια της Σ.Σ.Σ. και δημοσιεύθηκε μάλιστα με [Α] όπως του άξιζε.

Της Χλωμής Σελήνης το ποίημα δεν είναι τόσο στρωτό και έχει άρκετά μεταφραστικά λάθη (κι' αυτή η μετάφραση λόφους τις crêtes). Συνδυάζει όμως την πιστότητα της μεταφράσεως με τη διατήρηση του ύφους του ποιητή κι' αυτό είναι σπουδαίο. Το feux de ciel τ' άποδίδει με το «ουράνιους στρατοκόπους», στη μία ποιητική εικόνα δηλ. άπαντά με ιαν έλλη.

Άπό τις πεζές μεταφράσεις καλύτερη ήταν στη Μεγάλη Τάξη της Τσιγγάνας που είναι καμωμένη λίγο ελεύθερα αλλά παρουσιάζει και όμαλη ώραία γλώσσα κι' ένα ρυθμό που το κάνει να μοιάζει σαν πεζοταγούδο. Το recourbant όμως το μεταφράζει «εσπάζοντας» που δεν θέλει να πη το ίδιο, αλλά για ένα λάθος δεν πειράζει. Και της Μύριδος η μετάφραση έχει πολλά χαρίσματα αλλά είναι πολύ ελεύθερα καμωμένη.

Στη Μικρή Τάξη την καλύτερη μετάφραση την έχει κάνει ο Βαρώνος Ντελλακάρονης, που έχει μπη και στο πνεύμα του ποιητή όσο λίγοι άλλοι. Κι' ένα άλλο άκόμη, που είναι προς έπαινό του. Είναι από τους λίγους που μετέφρασαν το στίχο της Άποκαλύψεως στη γλώσσα του κειμένου, πράγμα που πρέπει να έχετε όπ' όφιν σας ότι πρέπει να κάνετε πάντοτε όταν αναφέρετε άπόσπασμα είτε από άρχαιο συγγραφέα είτε από τη Βίβλο.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ
ΜΕΓΑΛΗ ΤΑΞΙΣ (από 15 έτών και άνω, καθώς και όσοι δεν έσημείωσαν ηλικία).
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Χλωμή Σελήνη [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τσιγγάνα [18Ε], Άγγουρολογιάτος [18Ε].
ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Άγκάδι [16Ε], Μύρις [16Α], Ντίνος Θώμης [15Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [14Ε] εις έκαστον: Κίτρινη Άράχνη, Ροζελάντια, Δευκοπυργιάτης, Πίστις-Πατρίς, Πάν, Αϊώνιος Θούλος, Έρσίκη, Μαγεμένη Βασιλοπούλα, Δευκή, Καλλιπάτις.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [12Ε] εις έκαστον: Στέφανος της Δόξης, Ξανθή Έλληνοπούλα, Άστροχαστή, Ταξειδιώτης, Άύρα του Άρίονος, Πόλις των Όνειρων, Σαρπηδών, Γκλόρια, Κυρίαρχος τς Σύμπαντος, Άγις Παλμός, Πιγκίπισσα των Δολλαρίων, Κορφατιόπουλο, Μαγεμένη Φλογέρα.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [10Ε] εις έκαστον: Μαργαρίτα, Λυγερή, Πονεμένη Καρδιά, Κατασκόπος 33, Συριανός, Άτλαντής, Τρολλοκρότισσος Ζουζού, Φοίβη. ΕΥΦΗΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: από [8Ε] εις έκαστον: Χριστιάνα, Σεληνιώτικος Βράχος, Γλαύκος.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (14 έτών και κάτω)
ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Βαρώνος Ντελλακάρονης [20Ε].

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μαγεμένο Βιολί [17Ε], Μαργαρίτα Ψαχαρούλου [16Ε].

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Άνθρακός [14Ε], Άστρον της Δόξης [14Ε].

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [14Ε] εις έκαστον: Άρσακιάς Νο 12, Μαύρο Διαμάντι, Βασιλίτσα Νεφερίτι, Σεντεμένου Πειραιάτι, Θαλάσσιο Άεράκι.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [10Ε] εις έκαστον: Ξανθή Υδροπούλα, Έρωας των Θεομοτυλών, Ναυτοπούλα του Αίγαίου, Διπρόσωπη, Άγρίμι, Ένδεκάτη Όλυμπιάς.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ, από [10Ε] εις έκαστον: Ασημονημένη Έλπις, Γκάλικ, Δωροθέα Παπαστράτου, Άφανής Έρωας, Όρεινός Κερκίρας, Γαρούφαλλο.

Η ΔΙΑΠΑΛΑΣΙΣ

VICTOR HUGO

ΕΚΣΤΑΣΗ

«Ημουν μονάχος σ' άκοργιάλι με τα κύματα
Κι' ήταν τριγύρω μου νυχτιά άστρο- [φωτισμένη]
Ούτε ένα σύννεφο στον ούρανό, κι' η [θάλασσα]
Άπό πανιά ήταν άπόψ' ερημωμένη.

Στά μάκρη έβυθιζόντανε τα μάτια μου
Άλάφ' από τον κόσμο, σ' άλλους τό- [πους]

Και τα βουνά, τα δάση, ή φύση δλό- [γυρα]
Σε σκοτεινούς μέσα ψιθύρους μαγε- [μένους]

Σά να ρωτάνε μοιάζανε τα κύματα
Και τους λαμπρούς, ούρανιους στρατο- [κόπους]

Και τ' άστρα τ' ούρανού, λεγεώνες άμε- [τρες]

Με χίλιες άρμονίες, με φωνές
Ψιλές μελωδικές και χαμηλές
Έψιθυρίζαν κλίνοντας τις φλόγινες
Άστραπηβόλες τους κορώνες
Και του γιαιού τα κύματα τ' άνήσυχα

Πού τίποτα δὲν σταματᾷ οὔτε ἐξου-
[σιάζει
Βοούσαν κι' ἔγερνε ὡς κάτω τῆς κορ-
[φῆς της
'Ο γαλατένιος χιοναφρός
Εἶναι ὁ Κύριος, ὁ Κύριος ὁ Θεός ! ! !

Χλωμή Σελήνη
Α' Βραβεῖον—Μεγάλη Τάξη

VICTOR HUGO

ΕΚΣΤΑΣΗ

Καὶ ἦκουσα φωνὴν μεγάλην...
Ἀποκάλυψη

Βρισκόμουν σοναχὸς κοντὰ στὰ κύ-
ματα μὲ ὀλόαστρη νύχτα. Οὐτ' ἓνα
σύννεφο στὸν οὐρανὸ, μήτε πανὶ στὴ
θάλασσα.

Τὰ μάτια μου βυθίζονταν μακρύτερα
ἀπ' τὸν κόσμον τὸν πραγματικὸ καὶ τὰ
δάση, τὰ βουνὰ κι' ὅλη ἡ φύση φαινό-
τοισαν σὰ νὰ ρωτοῦσαν μὲ πνιχτὸ μουρ-
μούρισμα.

Καὶ τὰ χρυσὰ τ' ἀστέρια, ἀπειρες λε-
γεῶνες, φωναχτά, σιγανά, μὲ χίλιες
ἀρμονίες, ἀπαντοῦσαν κλινόντας τὰ
πυρίνα τους στέμματα καὶ τὰ γαλάζια
κύματα, πού τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ τὰ
κυβερνήσει, μήτε καὶ νὰ τὰ σταματή-
σει, λέγανε, διπλίζοντας τὸν ἀπὸρ-
τὼν κορυφῶν τους:

— Εἶναι ὁ Κύριος, ὁ Κύριος ὁ Θεός!

Βαρώνος Δελλακάροστρης
Α' Βραβεῖον—Μικρὴ Τάξη

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Ἀθήναι, 42 ὁδὸς Ἑυριπίδου
τὴν 30 'Ιουνίου 1937

'Ο **Ραδιοφωνικὸς Σταθμὸς τοῦ Μπά-
μι τῆς Ἰταλίας, συνεργάζομενος μὲ τὴν**
**«Διάπλασι», διοργάνωσε δισεβδομα-
διαίτες εἰδικὰς ἐκπομπὰς γιὰ τὰ Ἑλλη-
νόπουλα, τόσο τοῦ Ὑποπαιδίου, ὡς**
καὶ τῶν ἑλληνικῶν παροικιῶν τοῦ Ἑ-
ξωτερικοῦ ὡς ἑξῆς: Κάθε Σάββατο,
ὥρα (Ἀθηνῶν) 9 ὥς 9, 20' μ. μ.
πρόγραμμα γιὰ μικρότερα παιδιά Καὶ
κάθε Πέμπτη, τὴν ἴδια ὥρα (9 ὥς 9,
20') πρόγραμμα γιὰ μεγαλύτερα παι-
διά. Γίνονται καὶ παντοῖοι παιδικοὶ
διαγωνισμοί.

Νὰ καὶ τὸ δωδεκάσέλιδο φύλλον τοῦ 'Ιου-
λίου μὲ τὴν ἐκπληξὴ πού σὰς εἶπα. Πῶς
σὰς φαίνεται; Δὲν εἶναι ἐκπληκτικὸ ἓνα
κοριτσάκι ἀπὸ τὴν Αὐστρία νὰ στέλνῃ λε-
πτά γιὰ τὸν ἀεροπορικὸ στόλον τῆς Ἑλλά-
δος; Ἀλλὰ μήπως δὲν εἶναι ἐκπληξὴ καὶ
ἡ νέα χαριτωμένη κωμῶδα τῆς *Ἰρσίμ*;
Τὴν περιμένατε τόσο γρήγορα; Ἀπὸ τοὺς
ἐκτάκτους διαγωνισμοὺς πού εἶχαν προκη-
ρυχθῇ πέρου, μένει μόνον ἓνας ἡ Μικρὴ
Κυριακὴ πού ἡ κρίση του θὰ γίνῃ σὲ δω-
δεκάσέλιδο φύλλον γιὰ νὰ εἶναι κάπως ἐκτα-
νότερη. Ἐντωμεταξὺ ἀπὸ τὸ ἐρχόμενο θὰ
ἀρχίσω τὴν προκήρυξιν νέων διαγωνισμῶν
ὥστε νὰ ἔχετε ὅλες σὰς τὶς διακοπὰς μπρο-
στὰ σας γιὰ νὰ ἀπαντήσετε.

Σὲ συγχάρω, *Κόκκινη Αὐτοκράτειρα*,
καθὼς καὶ τὴν *Γελασίνα* γιὰ τὶς ἀθλητικὰς
ἐπιτυχίας σας καὶ σὰς εὐχόμαι καὶ σ' ἀνώ-
τερα. Δὲν ἔχετε δικίον ὅμως νὰ μὴ σ' ἀρέ-
σει πιά ἡ ἐπαρχία σου μετὰ τὸ γυρισμὸ
σου ἀπὸ τὴν Ἀθήνα. Ἡ ἐπαρχιακὴ ζωὴ
ἔχει πολλὰς χάρες πού λείπουν ἀπὸ τὴν
πρωτεύουσα. Καὶ ὁ κ. Φαίδων λυγίσθηκε
πολύ πού δὲν σὰς εἶδε καὶ ἐλπίζει πῶς...
δὲν θὰ κοιμᾶται ἐπὶ θά ξανάρθῃς νὰ τὸν
ἐπισκεφθῇς.

Ἐχeis δικίον, *Ἡλιοπερίχυντη*, ὁ ὕπ'

ἀριθ. 12 γρίφος τοῦ 'Ιουλίου εἶχε αὐτὸ
τὸ μικρὸ λάθος, ἀλλὰ τὸ ρητὸ εἶναι τόσο
γνωστὸ, ὥστε δὲν ἔβρισκα κανεὶς μεγάλῃ
δυσκολία στὴ λύση του. Ἡ δευτέρη λύση
πού ρωτᾷς θὰ σοῦ ὑπολογισθῇ. Ὅσο γιὰ
τ' ἄλλα λάθη πού ἀναφέρεται εἶναι εὐνόη-
τα. Καὶ βέβαια πρέπει νὰ στέλνῃς πάντα
τὶς λύσεις πού βρίσκεις. Δὲν ἀγωνίζεται
κανεὶς μόνο γιὰ τὸ βραβεῖο. Ἀλλοῦθις θὰ
ἐπρεπε ἐκεῖνοι πού βραβεύονται τοὺς δια-
γωνισμοὺς νὰ πᾶσουν πιά νὰ λαβαίνουν
μέρος, κι' ἐκεῖνοι πού δὲν βραβεύονται ν'
ἀπογοητευτοῦναι μετὰ τὴν δευτέρη ἢ τρίτη
φορὰ κι' ἔτσι νὰ... καταργηθοῦν οἱ δια-
γωνισμοί.

Τὶ ὥρατο καλοκαίρι πού θὰ περάσῃς φέ-
τος *Δοξαζόμενο Ἀκρωτήρι* στὴν ἐσοχὴ
τοῦ θεοῦ σου! Σὲ ζηλεύω στὴν ἀλήθεια.
Ἐλπίζω τοῦλάχιστον πῶς θὰ μὴ γράφεις
συχνὰ γιὰ νὰ μὲ δροσίζῃς μὲ τὰ γράμμα-
τά σου. Ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ πολὺ
γιὰ τὴν εἰσφορά σου.

Παρακαλῶ πολὺ δσοὺς χρωστοῦν
τὴ συνδρομὴν τοὺς νὰ τὴν στείλουν
τὸ γρηγορώτερον. Ἄς ἔχουν ὕπ'
ὄψει τοὺς, διὸ οἱ συνδρομῆς αὐ-
τὲς εἶναι ὁ μόνος μου πόρος' ἡ
καθυστερήσει ἐπομένως δυσκο-
λεύει πολὺ τὸ ἔργο μου πού ἀ-
παιτεῖ ὄχι μόνον μεγάλους κό-
πους, ἀλλὰ καὶ μεγάλα ἐξόδα.

Τὸ *Πειρακτικὸν* ἐφυλλίζοντας τὰ πε-
ρασμένα φυλλάδια αὐτοῦ τοῦ χρόνου, εἶδα
πῶς σ' Ἀποτελέσματα τοῦ διαγωνισμοῦ Ἀ-
νεκδότων εἶχε πάρει Εὐφροῖν Μνεῖα καὶ ἐ-
χαρὰ του ἦταν ἀπερίγραπτη ἐπειδὴ ἀνα-
φέρθηκε καὶ τὸ ὄνομα τοῦ τοῦ Διαγωνι-
σμοῦ. Βλέπετε πῶς ὁ μικρὸς μας φίλος ἔ-
χει μπεῖ στὸ πνεῦμα τῶν διαγωνισμῶν;
Ὅπως σὰς εἶπα καὶ σὲ ἄλλο φύλλον, γιὰ
τὸ δῶρον τοῦ κ. Φαίδωνος δὲν χρειάζεται
νὰ μαζεύῃς πολλὰ γιὰ νὰ στείλῃς τὴν εἰσ-
φορά σου. Ὅσα κι' ἂν ἔχῃς, φθάνουν.

Υδραίοπουλο, οἱ καλοκαρινοὶ διαγω-
νισμοὶ θ' ἀρχίσουν, καθὼς βλέπεις παρα-
πάνω, νὰ προκηρύσσονται ἀπὸ τὸ ἐρχόμε-
νο φυλλάδιο καὶ ἐλπίζω πῶς γρήγορα θὰ
προκηρυχθῇ καὶ *Ραδιοφωνικὸς*. Αὐτὸ πού
διάδασες γιὰ τὸν Ἄρη εἶναι διχως ἄλλο
τετατολογία. Τὰ κομμάτια σου θὰ τὰ δια-
βάσω μὲ τὴ σειρά τους.

Χαριτωμένο τὸ ἐπισόδιον πού μοῦ ἀνα-
φέρεις, *Ἐξυπνες-Κουτὲς*, μὲ τὴν καθη-
γήτριά σας πού ἐπῆρε τὸ φυλλάδιό μου
γιὰ νὰ τὸ σκόρπῃ καὶ μάλιστα ἐπισαν τὰ μά-
τια της ἐπάνω... ἄρχισεν νὰ τὸ διαβάξῃ
κι' ἐκείνη. Ἐχει ὅμως δικίον νὰ μὴ σὰς ἀ-
φήνῃ νὰ διαβάξῃς τὴν «Διάπλασι» τὴν ὥρα
τοῦ μαθήματος. Γιατί οὕτως καὶ τὴν διδα-
σκαλίαν παρακολουθεῖς οὕτως τὸ φυλλάδιό
μου εὐχαριστιάζομαι. Χάρηκα πολὺ πού
χάρεις σὲς συμβολὴς μου γράφεις καλὰ
λατινικά. Κάθε πρᾶγμα στὴν ἀρχὴ, ἐπὶ
εἶναι δύσκολο, φαίνεται ἀντιπαθητικὸ. Ὑ-
στερα ὅμως ἀνακαλύπτει κανεὶς τὶς ὁμορ-
φίαις του.

Τὶς θερμότερές μου εὐχάς, *Κλὸ-Κλὸ*, γιὰ
τοὺς ἀρραβῶνες τῆς ἀδελφῆς σου. Ὡστε
γι' αὐτὸ τὸ λόγο δὲν μοῦ ἔγραψες; Περι-
μένω τώρα συχνότερα γράμματά σου. Θὰ
πῶ σὲ *Υδραίοπουλο* πόσο γέλασες μὲ
τὸ ποιημὰ του πού σὲ ἀναφέρει καὶ σ' ἀνα-
—ἀλλὰ δὲ λέω πῶς, γιὰ νὰ μὴ σὲ βροῦνε.
Τὰ παιδικὰ πνεύματα νὰ τὰ στέλνῃς ἄλ-
λοτε σὲ χωριστὸ χαρτί.

Ἀρταμιάν ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ
πολύ γιὰ τὸ δῶρον σου καὶ γιὰ τὰ καλὰ

σου λόγια, μὴ φάνηται ὅμως πῶς τὸ «τύλ»
πού μεταχειρίζεσαι σ' ἀλήθεια δὲν ται-
ριάζει ὄχι στὴν ἡλικία σου ἀλλὰ σὲ καμ-
μιὰ ἡλικία. Πρέπει νὰ γράφῃς πάντα ἀπλᾶ,
ὅπως μιλάς καὶ ὄχι σ' αὐτὴ τὴ γλώσσα πού
οὕτως οἱ ἐφημερίδες πιά δὲν συνιθίζου-
ν. Εἶναι πολὺ καλὸ βέβαια πού ἔβρεις τόσο
ὥρα τὴν καθαρεύουσα ἀπὸ τόσο μικρὸς
κι' αὐτὸ θὰ σοῦ χρησιμεύσῃ βέβαια ἀργό-
τερα, ἀλλὰ τώρα εἶσαι παιδί καὶ πρέπει
νὰ μείνῃς παιδί καὶ νὰ διαβάξῃς ὄχι μόνο
τὰ βιβλία τοῦ μπαμπᾶ σου, πού δὲν ἔξω-
ν ἂν τὰ καταλαβαίνεις ὅλα ἀλλὰ ἐκεῖνα πού
ἔχουν γραφῇ γιὰ παιδιά τῆς ἡλικίας σου.

Ὡστε τώρα, *Μενεξεδέμιο Δελιδό*, γρά-
φῃς καὶ οὐ καὶ θὰ μ' ἔχεις «ἐντελὸς
δική σου». Καλύτερα ἔτσι, παρά νὰ τοα-
κῶνες μὲ τὸν ἀδελφὸ σου γιὰ τὸ φυλλά-
διο. Γιὰ τὴν Ἀγροτικὴν Ἐκθεσὴ σὰς γρά-
φει σήμερα ὁ Ἀναστάσιος, ἀλλὰ εἶχε νὰ πῇ
τόσο πολλὰ πού θὰ τὰ συνεχίσῃ καὶ σὲ
ἐρχόμενο φυλλάδιο. Τὸ κομμάτι σου θὰ τὸ
διαβάσω μὲ τὴ σχετικὴ ἐπισημείωσιν ἀν
πρῶ το καὶ περιμένω τὴν «ἐκπληξήσουλα».

Βιργίλιε, δὲν ἐξανδρασημειώθηκε δική σου
ἀσκηση γιὰ τὸν ἦρθε ἡ σειρά τῆς ἀκρό-
μαί καὶ δὲν θυμοῦμαι ἂν ὑπάρχῃ καὶ καμμιὰ
δημοσιεύσιμη. Περιμένω τὴν νέα σου συλ-
λογὴ πού θὰ τὴν κάνῃς μὲ τὴν ἡσυχία σου.

Πληθὺς γράμματα αὐτὴ τὴ βδομάδα.
Ἐπαφάν τώρα τὰ μαθήματα καὶ τὰ παι-
διά ἀρχίζουν νὰ μὴ γράφουν. Σὰς εὐχαρι-
στῶ, καλὰ μου παιδιὰ, καὶ σ' ὅσους ἀπὸ σὰς
μπορέσω θὰ σὰς ἀπαντήσω σὲ ἐρχόμενο.

ΓΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Απορρίπτονται: «Ἀπὸ τὰ παρά-
ξενα τοῦ κύκλου μας» τοῦ *Συριοῦ*.
Τίποτα τὸ ἐξαιρετικὸ, καὶ αὐτοῦ τοῦ εἰ-
δους τὰ κομμάτια πρέπει νὰ ἔχουν πολὺ
πνεῦμα καὶ χιούμορ, καὶ ὄχι μόνο νὰ
προσπαθοῦν νὰ τὸ δείξουν. — «25 Μαρτίου»
τοῦ *Μελαχρινῶ* *Ἀντιπλοῦρχου*. Ἦρ-
θε πολὺ καθυστερημένον. Τὸ τέλος γραμ-
μένο μὲ ὕψος υπερταγικὸ: «Παρελθόντες
κτλ. πάνε γιὰ μένα. Τί νὰ γίνῃ ἀφοῦ ἔτσι
τὸ θέλησε ἡ Μοῖρα!» Τὴν σκέψιν ἔχει: ἡ
Μοῖρα μὲ τὴν γρήγορὴν τὴν στομαχικήν σου
θὰ καθήλωσε τὸν *Μ. Ἀν.* σὲ κρεβάτι;
Γράφετε πὸ ἀπλᾶ, παιδιὰ μου, καὶ ἀποφεύ-
γετε τὶς στομφοφῶδες φράσεις. — «Ἡ ἀνοίξις»
Στίχοι ρηχοί, ὁμοιοκαταληκτικὸς κοινότητες,
θέμα ἐξαντλημένο, φράσεις χιλιεπισχμῶ-
νες. — Τ' ὥραιότερον *ὁνειρο* τοῦ *Χοντρο-*
κέφαλου. Γνωστότατο ἀνέκδοτο. — «Τὸ
Ἀχέτο» τῆς *Στέλλας Βιολάντη*. Ἐπι-
ρασμένο υπερβολικὸ ἀπὸ χρονογράφημα
γνωστοῦ λογιῶ. Μήπως ἡ *Σ. Β.* δὲν γνω-
ρίζει ὅτι στὴν Σ. Σ. Σ. δὲν δημοσιεύουν-
ται παρά μόνο πρωτότυπα ἔργα καὶ με-
ταφράσεις ἀπὸ ἑνὸς γλωσσος; — Μία πε-
ριπέτεια σὲ τὸν Ἀρχάγγελον τοῦ *Μοδερνοῦ*
Δημογέροντα. Πῆγε πραγματικῶς ὡς τὸν
Ἀρχάγγελο ὁ *Μ. Δ.*; Μπράβο του. Τὸ κομ-
μάτι του πάντως ἦθελε περισσότερο ἀπλο-
μα καὶ πὸ λογοτεχνικὸ γράψιμο, μεγαλύ-
τερη προσοχὴ σὲ τὸ ὅρος. Ἀς ἐξακολουθῇ «κα-
λοκτηνισμένο». — Θὰ ἐξακολουθήσω γιὰ τὰ
κομμάτια πού ἔλαβα ὑστερα ἀπὸ τὴν 15' Ἀπριλ.

ΓΙΑ ΤΟ ΔΩΡΟ ΣΤΟ ΦΑΙΔΩΝΑ

5° Δελτίον Εἰσφορῶν

Ἀπὸ προηγούμενες εἰσφορὰς	δρ. 748
<i>Ἀρταμιάν</i>	10
<i>Τρεῖς Διαπλάσσοι</i>	30
<i>Παιχνιδιάρια</i>	25
<i>Διαβολοδοντίο</i>	50
<i>Λυδία</i>	15
<i>Πειρακτικὸν</i>	10
<i>Ὀλυμπία Δ. Κονταράτου</i>	30

Τὸ ὅλον μέχρι 1 'Ιουλίου: δρ. 918

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμον δὲν ἐγκρίνεται, οὔτε ἀνα-
νέμεται, ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὸ δικαίωμα,
δρ. 10. — Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἱσχυοῦν
ἀπὸ τὴν 30 Νοεμβρίου 1937. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ
Α. ἀνήκουν σὲ ἀγόρια, καὶ δὲ ἀπὸ Κ, σὲ κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Δορυμεύς, ἄ.
(ΔΤ). Σιγανοπαπαδίτσες, κ. (;). Μι-
καέλα, κ. (ΝΔ). Ἀντάρτης, ἄ. (ΚΚ).
Μόγλης, ἄ. (ΧΑ).

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους
τῆς: *Μπέττυ* (τὰ γράμματά σου πολὺ κα-
θαρά καὶ δὲν μὲ κοράζουν καθόλου) τὰ
τετράδια τῶν Μ. Μ. κοστίζουν ὄχι 1 δρχ.
ἀλλὰ 1.30 τὸ ἓνα.) *Μικρὴ Λαίδη* (δὲν ἔ-
λαβα τὸ πρῶτο σου γράμμα, θὰ χάθηκε
στὸ ταχυδρομεῖο. Μπράβο 11 χρόνων καὶ
πλὴς στὴ Β' Γυμνασίου!) *Ἀδάστον Δια-*
πλάσσοπουλον (οἱ ἀσκήσεις σου θὰ δημο-
σιευθοῦν μὲ τὴ σειρά τους, ἀλλὰ νὰ τὶς γρά-
φεις σὲ ἰδιαίτερο χαρτί γιὰ τὴν Ἀγγελά
πρὶν νὰ στείλῃς ἀκόμη δρχ. 2.40.) *Γ.*
Χαλαράμπος (οἱ ἰσοτίμοι τοῦ Α' Βρα-
βεῖου ἔχουν δικαίωμα μόνον σὲ ἐκπτώσιν
15 δρχ. ἂν θελήσῃς νὰ ἀγοράσῃς ἓνα τό-
μο τῆς Β' Περιόδου, ὄχι νὰ λάβῃς 15
δρχ. βιβλία. Σ' αὐτὸ διακρίνεται μόνον οἱ
καθαυτοὶ βραβευμένοι: διὰ τὴν ἀλλοτρίαν
Δουλοῦκαν (ἂς συγχάρω γιὰ τὴν εἰσφο-
ράν σας στὴν Ἀεροπορίαν εὐχαριστῶ πολὺ
γιὰ τὴν ἀνανέωσιν.) *Τιτάνια* (περαστὶκὰ)
τὶς λύσεις τὶς περιμένω ὥστε κι' ἡ γιγὰ
σου ἦταν συνδρομητρία; ἔχω πολλὰ παι-
διά πού ἦταν καὶ οἱ... προγιαγιάδες τους.)
Ἀττέ Ἰράμ (ὁ κ. Φαίδων σ' εὐχαριστεῖ
πολύ γιὰ τὴν εἰσφορά σου πού εἶναι ὑπερτα-
γική βραβεῖον ἔστειλα.) *Θηριοδαμάστριαν*
(ἐξέτελεσα τὴν παραγγελίαν σου.) *Τρύπαν*
σὸ Νερό, Τάσση Τζαμτζή, Ἀραμιν,
Σιγανοπαπαδίτσες (αὐτὸ ἐνέκρινε) *Νικ.*
Χρησιδὴν (ἔστειλα) κτλ. κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 22
'Ιουνίου θὰ πᾶντῇ σὲ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 282ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων.
Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ μέχρι τῆς
26 Αὐγούστου

467. Δεξιόγραφος

Μία πρόθεσις διςύλλαβη
Συμπλεκτικὸν μ' ἀπόστοφο
Κι' εἶνα μικροῦλι ἀνόνι.
Τὰ τρία τοῦτα ἐνώνονται
Κι' ἀμείψως παρουσιάζεται
Πόλη ἀρχαία, κλεινὴ.
Ἰππότης τῆς Ἀρτας

368. Μεταγραμματισμός

Κάποιος ὀρχαίος ἦεν βασιλιάς,
Τὸ Πι μου, κάμετέ τὸ Νι, ὦ λυταί
Καὶ σ' ἄλλης χώρας θρόνον, ὅμοια παλιάς,
Ἀμέσως ν' ἀνεβαίνω δὲ μὲ ἰδίτη.
Ἀγκάδι

369. Αἶνιγμα

Θηλυκὸ κάθε φορὰ
Τρεῖς πράγματα σημαίνω:
Πούλι μ' ὁμορφὴ οὐρά,
Ὅργανον ποῦ συμπληθεῖ
Τὸ τραγοῦδι τὸ ἐμπνευσμένο
Κι' ἓνα νόμισμα πού εἴχεται
Ἐνδεκάτη Ὀλυμπιάς

370. Γονία

+ * * * * = Κριτὴς τῶν Ἑβραίων
* + * * * = Διάσημος ἐξερευνητὴς
* * * * * = Βασιλεὺς τῶν Λοκοθῶν
* * * * * = Θεολογία θεοῦ
* * * * * = Ποταμὸς τῆς Λυκίας
* + * * * = Μυθικὸς ἦρως
+ * * * * = Οὐράνιος σῶμα
Οἱ σταυροὶ καθέτως ἀρχαῖος ἱερεὺς.
Πεντάμορφη

371. Κρυπτογραφικόν

123456789 = Τιτάν.
28439 = Μέρος τῆς ἀμάξης.
3438 = Ἐπίρροια.
48639 = Φανταστικὴ διήγησις.
5639 = Ψυχικὴ ιδιότης.
6739 = Ἀνωτέρα Δύναμις.
72459 = Θεὸς τῶν Ἀρχαίων.
8172 = Πρόθεσις.
98239 = Νήσοι.

Νικόλας Θεοδώρου

272-376. Λογοπαϊκτικαὶ ἐρωτήσεις

- 1) Τί εἶναι ἡ ρίς;
- 2) Τί εἶναι ὁ Ρά;
- 3) Τί εἶναι ἡ Φαιστός;
- 4) Τί εἶναι ὁ μωρός;
- 5) Τί εἶναι ὁ Πίος;

Δοξαζόμενο Ἀκρωτήρι

377. Διπλὴ Γεωγραφικὴ Ἀκροστιχίς
Τὰ μὲν ἀρχικά τῶν κάτωθι ζητουμέ-
νων λέξεων ἀποτελοῦν κράτος τῆς Εὐ-
ρώπης τὰ δὲ δευτέρα ἐπίσης:
1, Εὐρωπαϊκὴ χερσόνησος 2, Κρά-
τος τῆς Εὐρώπης 3, Πόλις νήσου 4,
Νησιωτικὸν κράτος 5, Πόλις τῆς Γαλ-
λίας 6, Ποταμὸς τῆς Ἀσίας 7, Ὁ-
ροσειρά. **Κεραμίδος Γάτος**

378-380. Γνωμικὰ πρὸς συμπαίθρων

- 1) Μὴ τὰ — ἀλλὰ τὰ —
- 2) Ὁ — δις —
- 3) — τὰ — τυχὴς

Ἀπλὴ Ζωὴ

381. Γρίφος

τὸ τὸ τὸ τὸν
τὸ τὸ τὸ τὸ τὸν τὸν
Π' ἂν τὸ τὸ τὸ τὸ τὸν αἶ
τὸ τὸ τὸ τὸ τὸν τὸν
τὸ τὸ τὸ τὸν
Ἀρκαδίας Νο 8

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλ. 16
171 Σίκινος (σὺ, κούρος). — 172. Βρώ-
μη-Ρώμη. — 173. Οὐράλια-Οὐράνια. —
174. Ὁ Σκότος, ἡ σκοτία, τὸ σκότος.
175. Φ. 176. ΠΟ-

ΚΩΣ ΔΥΔΕΥ-
ΦΑΚΟΣ ΚΗΣ (Ο-
ΡΑΚΙΝΑΣ Δυσσεύς,
ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ λευκὴ ὄλη,
Δῆλος, Εὐδελος, κήπος, ἡδύς, συκὴ). —
177-181. Διὰ τοῦ Ε: μένος, ἔτος, μέ-
λος, ἔριον, μέρος. — 182. ΑΤΑΛΑΝΤΗ
(Ἀθηνᾶ, ΣΤραβων, Ἀρᾶγθος, Ἀχιλ-
λεὺς, Γερμανία, Λαδοῦ Νος, Τρογέστη,
'Αντιγόνη). — 183. Χρόνος ἀληθείας
πατήρ. — 184. Πᾶν μέτρον ἄριστον. (παν
μὲ τρ. ὄναρ εἰς τὸν).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΑΖ'—442]

Υποπλοίαρχε Κρίστιαν, ἀφοῦ θέλετε
νὰ εἰσβάλετε μὲ ἀποκαλύψεις, προσ-
παθήστε νὰ εἶναι σωσταί: δὲν λέγομαι Πα-
ριανοῦ. (Διαπλ. Βέβαια.)

Σανθὴ Ὑδραίοπουλα

[ΑΖ'—443]

Παρακαλῶ τὰ Διαπλάσσοι—ες νὰ
συγχωρῇσιν τὴν ἀργοπορίαν μου
λόγω ἀσθενείας. *Σανθὴ Ὑδραίοπουλα*

[ΑΖ'—444]

Πρωτοπαίοντας στὴν κίνηση, χαίρω
τὰ Διαπλάσσοι. Ἀλληλογραφῶ
μὲ δλους-ες. [Α/ς: Κον' Ἰωάννην Γ. Φι-
λίππου, Ἀγρίαν Βόλου, Στρατηγὸν, Ἀε-
ροπόρον, Ζητῶ νὰ σὰς γνωρίσω.]

Δοξαζομένη Ριχτόφεν

[ΑΖ'—445]

Για να διαλέξετε Τόμους για τὸ εὐχάριστο καλοκαίρι σας ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,"

ΤΗΣ Α' ΠΕΡΙΟΔΟΥ

1879 ἕως 1893 — ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 Τόμους, ὑπάρχουν μόνον τρεῖς: ὁ 7ος, ὁ 14ος καὶ ὁ 18ος. Καθένας τιμᾶται δρ. 25, καὶ ταχυδρομικῶς δρ. 28. 50, γιὰ τὸ Ἐσωτερικὸ καὶ δρ. 40 γιὰ τὸ Ἐξωτερικόν. (Πλήρη μυθιστορήματα οἱ τόμοι αὐτοὶ δὲν ἔχουν, γιὰτὶ ὅλα ἀρχίζουν ἢ τελειώνουν σ' ἐξηγητημένους. Περιέχουν ὅμως πολλὰ ἄλλα ὥραία πράγματα)

ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ

— 1894 ἕως 1936 — ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 43 Τόμους δύο μόνον ἔχουν ἐξαντληθῇ, ὁ Τόμος τοῦ 1896 καὶ τοῦ 1918. Ἀπὸ τοὺς λοιποὺς 41, οἱ Τόμοι τῶν ἐτῶν 1894 ἕως 1928 εἶναι ἀπὸ ὀκτασέλιδα φυλλάδια καὶ ἔχουν ἀπὸ 416 σελίδες. Καθένας τιμᾶται δρ. 80 ἄρραφος. Οἱ δὲ Τόμοι τῶν ἐτῶν 1929 ἕως 1936, εἶναι ἀπὸ δωδεκάσέλιδα φυλλάδια, ἔχουν ἀπὸ 624 σελίδες, καὶ καθένας τιμᾶται δρ. 110 ἄρραφος.

Ταχυδρομικὰ τέλη καθε Τόμου, ποὺ πρέπει νὰ προστεθοῦν στὶς ἀνωτέρω τιμὰς: γιὰ τὸ Ἐσωτερικόν, δρ. 5. Γιὰ τὸ Ἐξωτερικόν, δρ. 35.

ΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Ἡ ποιητρίσσα Ροζάλβα, Τὰ παθήματα τοῦ Γιαννάκη Σωπάρα καὶ ὁ Μικρὸς Κόμης, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1894. — Ἐν Οἰκογενεῖα, Οἱ τέσσαρες ἀδελφοὶ καὶ Μαύρη καὶ Ἀσπρος, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1895. — Καίσαρ Κασκαμπέλι (τοῦ Βέρν) καὶ Ὁ Ὀρφανὸς τῆς Νέας Ὀρλεάνης, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1896 (ἐξηγητημένον). — Ὁ Ἀκόλουθος τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, ἡ Ἀσπρούλα καὶ ἡ Οἰκογένεια Μαντζουράνα, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1897. — Ἡ Σφιγὺς τῶν Πάγων (τοῦ Βέρν), οἱ Μικροὶ Ροβινσώνες τοῦ Βράχου καὶ τὰ Ταξείδια τοῦ Γουίλβερ εἰς τὸν τόμον τοῦ 1898. — Οἱ χρυσοθήραι τῆς Ἀφρικής καὶ αἱ Περιπέτειαι τοῦ Ρογγέρου, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1899. — Ἐργονος Ἀδονοκράτορος, ἡ Χρυσόφορος Φλέω καὶ ὁ Πετρομαζευτής, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1900. — Ὁ Θαυμασιὸς Ὁρενόκος (τοῦ Βέρν), αἱ Ἀνεμιαὶ τοῦ Κυρίου Βώρκε καὶ ὁ Φασονλάκης Ροβινσόν, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1901. — Τὸ Μέγα Δάσος (τοῦ Βέρν), ἡ Βοεροπούλα ὁ Ἀσωτος Υἱὸς κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1902. — Αἰμιλία Χῶβ, τὰ Παραμύθια τοῦ Καβιδουλίνου (τοῦ Βέρν), Ὁ γῆρος τοῦ κόσμου κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1903. — Οἱ ἀριστεῖς ταξιδεύοντες (τοῦ Βέρν), Ἡ ἐξαδέλφη μου, Ἡμερολόγιον Ὀρφανῆς κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1904. — Ἡ πόλις τοῦ Χρυσοῦ, τὸ Σχολεῖον τῶν Ζώων, τὸ Τροχόσπιτο καὶ οἱ Τοεῖς ἀκόλουθοι τοῦ Ἀρτανίαν, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1905. — Ὁ Ναυτόπαις τοῦ Συρκούφ, τὸ Φεγγαρόπαιδο, Γι' ἀγάπην σου ἀδελφοῦ, κλπ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1906. — Τὰ διδύμα τοῦ Τράνσβααλ, ἡ Φαντασμένη, Ὁ μαθητὴς τοῦ λοχία Φλογέρα κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1907. — Διὰ τὴν γίνην ἀνδρωποῦ, Μυστηριώδεις Ἐγκλήματα (τοῦ Βέρν), Μικρὸς παραμάνερος — Μέγας μουσικός, κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1908. — Κοσμοκράτωρ (τοῦ Βέρν), Οἱ ἐξαδέλφοι Κορπανάφ καὶ ἡ Μικρὴ Μαύρη Βα-

σιλοπούλα εἰς τὸν τόμον τοῦ 1909. — Τιάρκος καὶ Ζινέττα (Συνέχεια τοῦ Λουδοβίκου Κορμά) εἰς τὸν τόμον τοῦ 1910. — Λουδοβίκος Κορμάς, Αἱ πιθήκες τοῦ Κρα-Κρά, Οἱ Περιπέτειες τοῦ Νικόλα Καρακά, Περσεὺς ὁ Νικητὴς τῆς Γοργόνης, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1911. — Πέτρος Ριονσαί, Οἱ Ἀθλοὶ τοῦ Ἡρακλέους, Ὁ Δὸν Κιχώτης κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1912. — Ὁ Μικρὸς Τζόκεϋ, Ἡ Κρινιώ, ἄσπρο, μυρμηγκι κοριτσάκι, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1913. — Ὁ Δουλοῦ εἰς τὸ Μαρόκον, Ἐρβελὶν κατὰ Πλόκ, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1914. — Ὁ Μικρὸς Μετανάστες, Ἡ Κασσετίνα κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1915. — Ὁ Μικρὸς Ἑρρίκος Δαλλινύ, Ἡ Κασσετίνα (μέρος δεύτερον) Ἡ Ἀρπαγὴ τῆς Ναδίας, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1916. — Ἡ Μυστηριώδης Νῆσος (τοῦ Βέρν), Ἡ Βενέτα, Ἐξω ἀπ' τὴ φωλιά, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1917. — Ἡ Μυστηριώδης Νῆσος (συνέχεια) Στὰ Βουνά, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1918 (ἐξηγητημένον). — Χωρὶς Οἰκογένεια (τοῦ Μαλό), Ἡ Μυστηριώδης Νῆσος (τέλος) Ἡ Συμμορία τοῦ Ἀρλενίνου εἰς τὸν τόμον τοῦ 1919. Χωρὶς Οἰκογένεια (τέλος), Δεύτερη Πατρίδα (τοῦ Βέρν), εἰς τὸν τόμον τοῦ 1920. — Δεύτερη Πατρίδα (μέρος δεύτερον), Ὁ Μικρὸς Ἐθελοντὴς εἰς τὸν τόμον τοῦ 1921. — Τὸ Παιδί τῆς Μαύρης Μάσκας, Ἡ Διονυσία, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1922. — Ἡ Μικρὴ Βασιλίσσα, ὁ Βράχος τῶν Γλάρων, Γυρεύοντας τὴν τύχη, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1923. — Βαπτιστικοὶ τοῦ Ναπολέοντος (συνέχεια τοῦ Μικροῦ Ἐθελοντοῦ), Ἡ Ἀνθούλα, Οἱ Ψευτιὲς τοῦ Μυγχαούζεν, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1924. — Ἡ κόρη τοῦ Γεροθωμά, Τὸ Δελφινάκι (συνέχεια τῶν Βαπτιστικῶν τοῦ Ναπολέοντος), Στὴν Ἐξοχὴ εἰς τὸν τόμον τοῦ 1925. — Τὸ Σιδερένιο Χέρι, Ὁ Τζάκ, Ὁ Δευκὸς Χορὸς καὶ ἡ Μαύρη Ἀρκουδά εἰς τὸν τόμον τοῦ 1926. — Ὁ Μοκοκὶ, Ὁ Τζάκ (μέρος δεύτερον), Τὸ Θαυμαστὸ Ταξίδι (τῆς Λάγκερλεφ) Ὁ Μπέμπης Ἀρχιλιθαρχος εἰς τὸν τόμον τοῦ 1927. — Στὴ Σκιά τοῦ Πύργου, Τὸ Θαυμαστὸ Ταξίδι (μέρος δεύτερον) Διετεῖς Διακοπαί, (τοῦ Βέρν), Ἡ Ρήνα καὶ ἡ Μαρίνα εἰς τὸν τόμον τοῦ 1928. — Ἐνα παιδί μετ' ἑτρεῖς οἰκογένειας, (τοῦ Γρ. Ξενοπούλου), Ὡς πον νάβρηγ τὴ μητέρα τῆς, Πράσινοι καὶ Βένετοι, Ὁ Πιτσιρῖκος, Ὁριοτροφεῖον Τοτοῦ καὶ Σίας, Σπίρτο μονάχο, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1929. — Ἡ καλύβα τοῦ Μπαρμπα Τόμ. (τῆς Μπήτσερ-Στόου), Τρεῖς Μικροὶ Αεροπόροι, Μέσα στὴν Ἀβυσσο, Ἡ Ἀπεργία μας, Τὰ Ἀρκουδάκια Πρόσκοποι, Ὁ Βασιλιάς τῆς Ἐρήμου εἰς τὸν τόμον τοῦ 1930. — Δανὶδ Κόππερφελδ, (τοῦ Δίκκενς), Τὸ Παλιὸ Καράβι, Τὸ Λουλουδάκι τοῦ Τέμπλου, Ἡ Μικρὴ Ἀγνώστη, Περιπέτειες ἐνὸς Γάτου, Κανέλλης καὶ Σία, Ἀγόρια καὶ Κορίτσια εἰς τὸν τόμον τοῦ 1931. — Βασιλόπουλο καὶ Ζητιανόπουλο, (τοῦ Μάρι Τουαίν), Ἐδιθ νιὲ Φεράκ, Ἡ Γαλάζια Μαμιά, Νέες Περιπέτειες τοῦ Κανέλλη, Ὁριοτροφεῖον Χάρρυ Κόμπλεν, εἰς τὸν τόμον τοῦ 1932. — Ἡ περιουσία τῆς Μπέττυ, Ὁ Μάγος τῶν Φιδιῶν, ὁ Μουστάκας, Ὁ Εἰρηνικός, Ὁ Διχομαδῆς, Ἡ Κουζίνα τῆς κυρὰ Παγώνας, Ὁ Μανταπολάμης ἀπὸ τὸν τόμον τοῦ 1933. — Ὁ Ἀσπρος Λύκος, Ὁ κληρονόμος τοῦ Ροβινσόν, Τὰ Ἐπαγγέλματα τοῦ Πιερρότον, Τὸ Σκαλιστήρι κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1934. — Ἡ Κληρονομιά τοῦ Φακίρη, Ὁ Ἀετὸς καὶ τὸ Ἀστρο, Ἀπὸ τ' ἄλλο μέρος τοῦ μαντζοτόχου, Ἡ Ὁδύσσεια τοῦ Φουφούλη, Τὰ Σκυλιὰ τῆς Δανάης, Οἱ Περιπέτειες τοῦ Φλόρρου καὶ τοῦ Ἀρουαίον, Ἡ Κιβωτὸς τοῦ Νάε εἰς τὸν τόμον τοῦ 1935. — Οἱ ἐξαφρονικὲς περιπέτειες τοῦ Ἀντιφῆρ (τοῦ Βέρν), Ὁ Μπαρμπα - Μακροπόδης, Ἡ μικρὴ Ρασίδα τῆς Ἀγίας Ἐλένης κτλ. εἰς τὸν τόμον τοῦ 1936.

Καθε παραγγελία, συνοδευομένη ἀπὸ τὸ ἀντίτιμον, κατὰ προτίμησιν διὰ ταχυδρομικῆς ἐπιταγῆς, ἀπευθύνεται: Πρὸς τὸν κ. Ν. Π. Παπαδόπουλον, Διευθυντὴν τῆς «Διαπλάσεως τῶν Παίδων», 42 ὁδὸς Εὐριπίδου, Ἀθήνας.